

1001 ROMAN

SAYI: 1
15 KURUS

SİNEMA Aktüalitesi

VATAN KURTARAN ASLANIN OĞLU

Bundan birkaç sene evvel başrolünü Errol Elyn'in oynadığı «Vatan Kurtaran Aslan» isimli renkli bir Warner Bros. filmi görmüştük. Tanınmış yıldız bu filmde Robin Hood isimli bir kahraman rolünde oynuyordu.

Şimdi Columbia stüdyosu idarecileri başrolünü Cornel Wilde'in oynadığı «The Brondit of Sherwood Forrest - Şervud Ormanındaki Haydut» isimli yeni bir film yaptılar. Cornel Wilde bu filmde Robin'in oğlu Robert Hood rolünü aynıyor.

Columbia stüdyoları idarecileri bu film için lazım olan dekorların çoğunu Warner Bros Film Şirketinden kira ile almışlardır. Errol Flynn'in « Vatan Kurtaran Aslan » filmindeki giydiği çizimleri, kullandığı kılıç, ok ve yayı bu filmde Cornel Wilde tekrar kullanıyor.

Bir saat yirmi yedi dakika süren bu filmde başkadin rolünü Atina Louis, ihtiyar Robin Hood rolünü Russell Hicks yapıyor. Burada, vücut yapısıyla meşhur Yunan ilâhı Apollon'a tanınmış eski yıldızlardan Rudolp Valantino'dan sonra vücut yapısı en çok benzeyen artistin Cornel Wilde olduğuna da söyleyelim.

ZEHİRLENEREK ÖLDÜ

Hollywood'lular istikbalı gayet parlak bir yıldız namzeti olan Peggy O'Neil'in ölümüne de çok üzüldüler. Yirmi bir yaşında olan ve Paramount kumpanyasıyla uzun müddetli bir kontrat imzalayan bu genç kız, muharrir Al Mannheimer Jr.'un evinde ölü olarak bulunmuştur. Kahverengi gözlü, kumral saçlı kıızı, muharrir evine döndüğü zaman yere serili vaziyette ölmüş bulmuştur. Vaziyete el koyan adliye doktoru genç kızın çok miktarda uyku ilâcı içtiğini söylemiştir. Peggy O'Neil muharriri çok sevi-

yordu .Fakat samimi arkadaşlarının söylediklerine göre muharrir onu son zamanlarda çok ihmal ediyormuş.

Gene bizim seyircilerin Karmelita diye tanıdıkları Johnny Weissmüller'in eski karısı meşhur Lupe Velez de sabahleyin yatağında ölü olarak bulunmuştur. O da Peggy O'Neil gibi çok miktarda uyku ilâcı içerek kendi ölümüne sebep olmuştur. Yıldızın yakın dostlarının söylediklerine göre; gayri meşru bir çocuğu dünyaya gelmek üzereymiş. Bütün bu vakalar Hollywood'ta da bedbahtların eksik olmadığını ne güzel anlatıyor.

ATOM HIRSIZLARI

20th Century-Fox film kumpanyasında «The House on 92 nd Street - 92 inci Caddedeki Ev» isimli yeni bir eser çevrildi. Bu filmin mevzuu; atom bombasının sırrını çalmak isteyen Nazi ajanlarına karşı Amerikan mukabil casusluk servisi'nin çalışmalarına aittir. Filmin sonunda Alman casusları vazifelerinde muvaffak olamıyarak yakalanıyorlar. Eserde başrolü Lloyd Nolan, casus kadın rolünü de Signe Hasso oynuyor.

Aslında İsveç'li olan bu kadın Amerika'ya gazete muhabiri olarak gelmiş ve sonradan artistliğe başlamıştır.

Üçüzlü Muamma

I

EZİK KOL

Kilisenin saati öğleyin yarımı çalarken, kurşuni renkte, büyük bir otomobil, yavaş yavaş ilerliyerek, Yulaf Pazarı sokağına saptı.

Bu otomobilde iki kişi vardı. Saatin çaldığını işittikleri halde, köseyi dönerken yine kilisenin kulesine bir göz atmadan kendilerini alamadılar.

Direksiyondaki adam ötekine :

— Yarım saat, dedi. İyi. Onbeş dakikaya kadar şatoda-sın.

Gözü kilisenin saatinden, meydandaki gazinoya çevrilen ötekisi :

— Hattâ şurada bir kadeh de yuvarlıyabiliriz, dedi. Kafayı biraz parlatmak lâzım.

— İşte o olmaz bak Ezik Kol! Kimseye görünmemeliyiz.

— Canım buraya gelinceye kadar yolda bir ecnebiye bile rastlamadık. Herkes yemekte.

Yulaf Pazarı sokağının nihayetine gelmişlerdi. Ezik kol arkadaşının sözünü dinliyerek, otomobili sürdü, sağa saptı. Biraz sonra kurşuni otomobil, şehir haricine çıkan yolda ilerliyordu.

Yol, nehir kenarından gidiyordu. Sular yükselmiş ve çamurlu bir halde akıyordu. Hava soğuktu. Görünürde kimseler yoktu.

Direksiyondaki adam :

— Sahi, dedi. Kafayı tüt-sülemeden yapamıyacak mısın bu işi?

— Yok canım! O zaman aklıma bir kadeh birşey atmak gelmişti de. Biz böyle işler az mı yaptık!

— Biliyorum.

Ufukta bir köyün kırmızı damları görünmüştü.

Küçük Luiz :

— Seni ikinci dönemeçte bırakırım, dedi. Kalan yolu yaya gidersin.

— Olur.

Otomobil ikinci dönemeçte durdu.

Ezik Kol denilen adam :

— Gelip, beni yine buradan alacaksın, değil mi? diye sordu. Geç kalma.

— Merak etme.

Sonra elini uzatarak ilâve etti :

— Haydi güle güle! Allah işini rastgetirsin. Herşeyin tamam, değil mi?

Ezik Kol, pardesüsünün cebine vurarak :

— Hepsi burada, dedi.

Otomobil hareket ediyordu. Ezik Kol, sesi birdenbire başkalaşarak, arkadaşına seslendi :

— Bana bak, bir aksilik çıkar da başıma birşey gelecek olursa, patrona söyle, beni unutmasın.

— Merak etme. Fakat ne olabilir? Herşey evvelden hesaplanmış değil mi?

— Evet.

— O halde?

ÇEVİREN :

VEDAT GALİP

Resimleyen : SURURİ

Ezik Kol cevap vermedi, köye doğru yola koyuldu. Otomobil de yanındaki bir yola saparak, yavaş yavaş ilerledi. Adamın, arkadaşını beklemekten başka yapacak işi olmadığı anlaşıyordu.

★

Şominyi Köyü, şatosu ile, ve şatoda bulunan tablolarile meşhurdu. Monsel Kontu, resim koleksiyonunu herkesin görmesine müsaade ediyordu. Bunun için, şato hiçbir zaman ziyaretçisiz kalmazdı.

Kont, şatosunun başka tavraflarını pek fakir bırakmış, bütün servetini ve dikkatini resim salonunda toplamıştı.

— Tablolarımla beraber olayım, bir kulübede bile yaşamıya razıyım, derdi.

Bununla beraber, Kont'un emrinde altı hizmetçi bulundurduğunu duyanlar, onun bu sözlerine pek doğru nazarla bakmazlardı. Fakat, Kontun hakikaten, dünyada anti-ka tablolarından başka birşeye, hattâ kendi hayatına bile kıymet vermediğini, onu yakından tanıyanlar pekâlâ bilirlerdi.

Meselâ, üç sene kadar evvel, şiddetli bir apandisit

sancısı ile kıvranmıya başlamış, müracaat ettiği meşhur bir Paris'li mütehasıs ameliyat için otuz bin frank istemişti.

Kont, gözleri faltaşı gibi açılarak :

— Otuz bin frank mı? demişti. İnsaf yahu! Meşhur bir onaltıncı asır minyatürü var. Otuz bin frank veriyorum da

razı olmayorlar. Bu parayı gözden çıkaracak olduktan sonra ameliyat olacağıma gider o eseri alırım.

Kont hakikaten ameliyat olmamış ve gitmiş o antika minyatürü almıştı. Ondan sonra bir daha sancısı tutmamıştı.

Sato, yoldan inince tam karşıya gelir ve bir tarafı bahçe, diğer üç tarafı ise yine satoya ait olan tarlalarla çevrilidir. Bahçe ile yol arasında, uzeri parmaklıklıklı alçak bir duvar var.

Büyük dış kapıdan girince solda, duvara bitişik olarak, hizmetçilerin dairesi bulunur ki, buraya kimse dikkat etmeden geçer.

Halbuki, bizim Ezik Kol'un asıl zihnini işgal eden burası idi. Kendi kendine:

«İşimi bitirip satodan çıkarken yine buradan geçirim» diye düşünüyordu. «Ben serinkanlı bir insanımdır ama, kendimi tutup, acele yurumemeye çalışmalıyım. Yoksa halimden şüphelenirler...»

Kapının önüne gelince durdu.. Hava soğuktu ve yavaş yavaş elini alına götürerek terini sildi.

Şatonun karı-koca kapıcıları olan Hanşekorn'lar odalarında, bir masanın başına kapanmışlar, mercimek yiyorlardı. Vinsent Hanşekorn, kapıdan içeri birinin girdiğini görünce, ağzı lokma ile dolu olduğu halde karısına:

— Bak, yine bir resim meraklısı geliyor, dedi.

Gelen şatonun merdivenlerini çıkıncıya kadar arkasından baktı, sonra gözlerini yine tabağına çevirdi.

Resim salonunun bekçileri olan Manuel ile Ogüst, her zamanki gibi, yemeklerini saat on buçukta yemişler, karşı karşıya geçip iskambil oynamıya başlamışlardı. Kont, «Müze» nin ziyaret saatleri olan onbirle dört arasında onların oradan ayrılmamalarını

siddetle tenbih etmişti. Ziyaretçi gelsin gelmesin, orada bekleymiye mecburdular. Bekçilerin ikisi de iskambil oynamasını pek severlerdi. Onun için, hallerinden hiç şikâyetleri yoktu.

Ziyaretçiyi görür görmez, hemen iskambilleri ellerinden bıraktılar. Manuel kalktı, kapıyı açtı. Tek başına gelenlerin, umumiyetle iyi bahşış verdiklerini bilirdi çünkü...

— Mösyö, müzeyi ziyarete mi geldiler?

Bu, beylik sualdi. Ziyaretçi cevap verdi:

— Evet.

O zaman Ogüst de kalktı ve :

— Salon sıcaktır, efendim. Pardesünüzü müsaade buyursanız, buraya asalım, de-

di. Çıkarken üşümiyesiniz...

Ziyaretçi :

— Hayır, dedi, mersi... Lü-
zumu yok.

Manuel, salonun kapısını açtı. Adam içeri girdi. O da arkasından girerek, resimler hakkında izahat vermiye başladı.

Salon, beş metre eninde, yirmi metre boyunda, uzunlamasına bir yerd. Tablolar duvarlardan yalnız birini işgal ediyordu. Karşısındaki duvar boş ve buradaki üç büyük pencere, salonu mükemmelen aydınlatıyordu. Kapının karşısına gelen duvarda da gömine vardı. Kont, şömineyi misafirleri için değil, kendisi için yakardı. Çünkü her gün birkaç saatini burada, resimlere tekrar tekrar bakarak geçirirdi. Daha doğrusu, her gün ayrı bir tabloya bakardı. Herkes nasıl boş vaktini sinemada, tiyatrodaki geçirirse, Kont da kendisine, böyle bir eğlence bulmuştu.

Akşamları yemek yerken uşağına :

— Henri, derdi, bu akşam benim koltuğu Karpasio'nun «İsa'nın çarmıha gerilişi» tab-

losunun önüne koy.

Altmış yaşında idi. Karısı ölmüştü, çocuğu yoktu. Bir tabloyu uzun uzun seyretmeye daldığı zaman, ondan daha mesut adam yoktu dünyada.

Yabancı (ismini bilmediğimiz ve bizim de kendisini ancak lākabı ile tanıdığımız için, ona şimdilik böyle diyelim) hademenin büyük bir alışkanlıkla verdiği izahatı dinlemiyor ve arada sırada, ona belli etmiyerek, dönüp arkasındaki pencerelere bakıyordu. Onu tablolardan ziyade pencerelerin alākadar ettiği muhakkaktı.

— Leonardo da Vinci'nin «Baküs'ün İstirahatı» isimli meşhur tablosu... Ressam bu eserini 1517 de, I inci Fransua'nın, kendisini yerleştirdiği Kluks şatosunda yapmıştır. Rivayete göre, bir gün kiral...

Yabancı dinlemiyordu. Fakat Manuel, makine gibi anlatmasına devam ediyordu. Hattâ, «tablo meraklısı»nın, kendisinin arkasında kaldığına bile dikkat etmemişti. Veya ehemmiyet vermemişti. Çünkü birçok ziyaretçiler, resimleri daha iyi görmek için geri çekilmezler miydi?

Ezik Kol, tekrar pencereden dışarıya göz attı. Hademelerin dairesinin içini buradan görmek kabil değildi. Herhalde oradan da burası görünmüyordu. Sonra, elini yavaş yavaş perdesüsünün cebine soktu, tekrar ve daha yavaş bir hareketle çıkardı. Parmaklarının arasında bir çelik yay ve yayın ucunda da yumruk büyüklüğünde bir kurşun yuvarlak vardı.

Topuz, hademenin ensesinin köküne indi ve zavallı hademe boğuk bir çıkış attıktan sonra sallandı. Ezik Kol, yere yuvarlanıp gürlüğü çıkarmasın diye, onu belinden yakalamıştı. Tuttu, usulca yere yatırdı. Sonra, etrafı dinledi:

Duymuşlar mıydı acaba? Gelen mi vardı?

Hayır, kimse duymamıştı.

Kapı yerinden oynamamıştı. Ve ocaktaki odunlar, neşeli neşeli cızırdıyordu.

Katil, topuzu cebine koydu ve tabloya doğru yaklaştı.

II

BAKÜS ORTADA YOK

Kont yemeğini yemiş, piosunu yakarak, her zaman olduğu gibi, nadide şaraplarından bir bardak içmeye hazırlanıyordu.

Bardığı dudığına götürdüğü sırada, dışardan bir ses işitti:

— Tutun!

Ses, boğuk gelmişti ve âdeta can çekişme halinde olan bir adamın bağırışına benziyordu.

İhtiyar Kont, yerinden doğruldu. Kendini toparlayıp kalkabilmek için bir, iki saniye uğraşması lâzım geldi. Onunla beraber, uşağı da olduğu yerde mihlanmış kalmıştı.

Sonra ikisi birden dışarı fırladılar ve taşlıkta tekrar yerlerine mihlanıp kaldılar.

Bahçede bir adam kaçıyor, arkasından da Ogüst kovalıyordu. Adam, bahçe kapısına yaklaşırken hademe kapıcıya seslendi :

— Vinsent!... Vinsent!...

Kapıcı odasından fırladı, karşılaştığı manzara önünde biraz duruladı. Sonra, vaziyeti kavriyerek atıldı ve adamın yolunu kesti.

Ezik Kol, açmaya muvafak olduğu mesafenin kapanmakta olduğunu hissederek, âdeta Ogüst'ün ensesine yapıştığını duyar gibi oluyordu. Bütün gayreti ile Vinsent'in üzerine saldırdı. Fakat kapıcı, kuvvetli bir adamdı. Onu kolları ile bir çemberin içine aldı. Bu sırada Ogüst'te yetmişti. Üzerine kullanarak adamı altına adı.

— İp! Çabuk bir ip! diye haykırdı.

Ezik Kol hâlâ çabalamıyor, fakat kılmıdamıya muvaffak olamıyordu.

Vinsent'in karısı ile Kont

ve uşağı, ancak haydut bağlandıktan sonra hâdisenin hareketsiz seyircileri halinden birer adım ileriye yaklaştılar.

Bu sırada Kont'un kulağına içeriden bir ses gelir gibi oldu. Kulak kabarttı: Salondan boğuk bir ses geliyordu. Hemen oraya koştu.

Manuel, yüzü kanlar içinde, kendine gelmiş, imdad istiyordu.

Biraz sonra Kont, uşağının yanı başında eğilmiş:

— Maunel.. ne oldu? Yaralandın mı? diye soruyordu.

Hademe, olup bitenleri anlatacak halde değildi. Ağzından yalnız:

— Baküs... İstirahat... sözleri döküldü.

Fakat bu iki kelime, Kontun nazarlarını derhal ölüm halindeki hademesinden, duvara çekmeğe kâfi gelmişti. Gözleri duvardaki tablolar arasında «Baküs'ün İstirahatı»nin asılı bulunduğu yere saplandı.

Lâkin hayret! Orada boş bir çividen başka birşey yoktu! Tablo... Ortadan kaybolmuştu!

Luvr müzesinin milyonlarla frank teklif ettiği tablo ortada yoktu! Kont artık, hademesinin son nefesini verdiğini bile farkedecek halde değildi...

III

TABLO NASIL CALINDI?

Kapıcı, müze bekçisi ve uşak, ipe elleri, kolları bağlanmış olan Ezik Kol'u karga tulumba etmişler, haykırışa, bağırışa içeri getiriyorlardı.

Fakat salonun kapısına gelip, içeride Manuel'in ölüsünü görünce, birdenbire sustular ve yakaladıkları adamın, arkadaşlarının katil olduğunun anladılar.

Kont, duvara yaslanmış, duruyordu. Onları görünce birdenbire, daldığı düşünceden ayılır gibi canlandı.

Oğüst, dedi. Bu haydut kaçarken elinde birşey vardı, değil mi?

— Hayır, efendim, birşey

yoktu.

— Nasıl yoktu? İyi düşün. Belki, sen kovalamıya başlayınca bahçeye fırlatıp atmıştır.

Sonra, ötekilere dönerek:

— Gidin bakın bakalım, dedi.

Oğüst, katı bir tavırla tekrar etti:

— Yoktu, efendim. Fakat..

Birşey mi eksik?

Kont duvarı işaret ede-

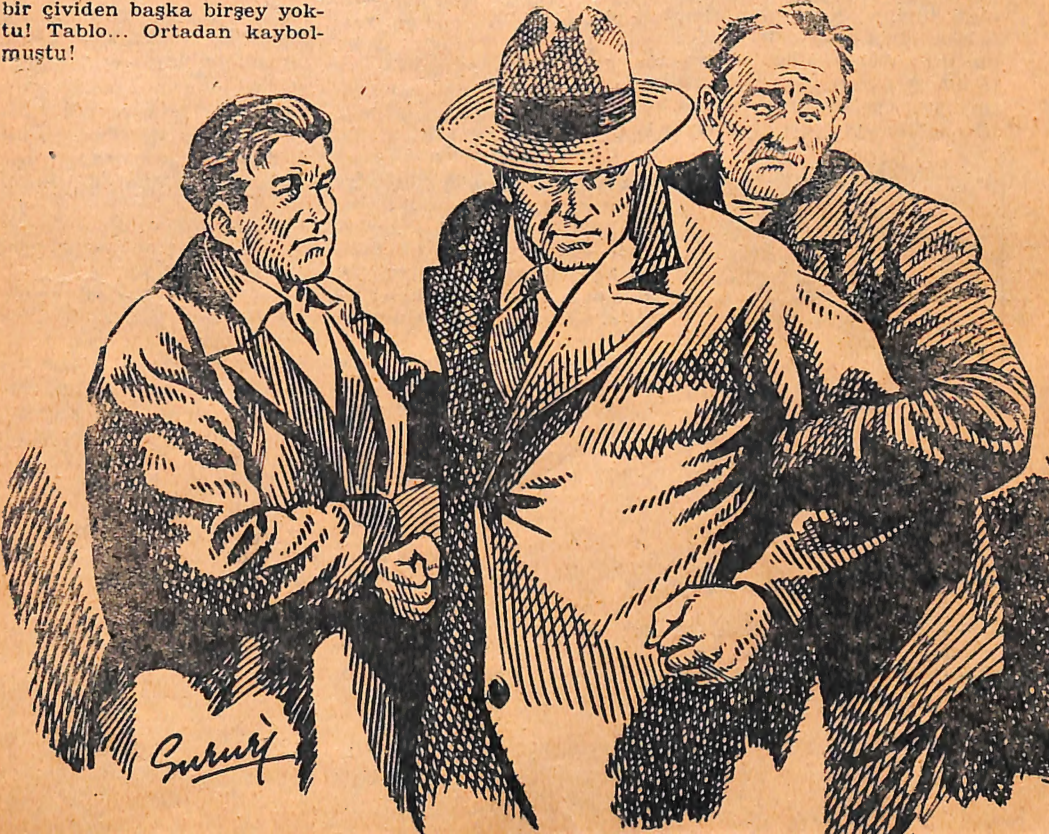
— «Baküs'ün İstirahatı» tablosu yerinde yok, dedi.

Bunları âdeta büyük bir gayret sarfederek söylemişti. Derhal kendini oradaki bir sandalyeye attı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Üç hademe birbirlerine baktılar. Sonra gözlerini, yerde cansız yatan arkadaşlarının üzerine dikerek hareketsiz kaldılar.

Nihayet, Vinsent'le Henri, gidip bir kere bahçeye bakmayı münasip buldular. Geldikleri zaman:

— Yok, dediler. Etrafta

tabloya benzer birşey yok.

Kont başını kaldırdı:

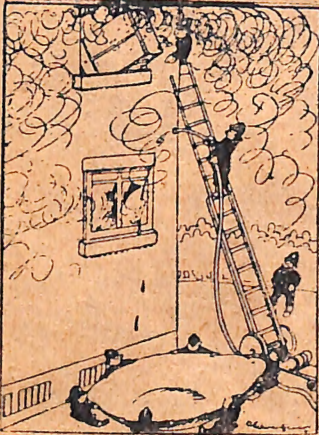
— Ben de gördüm ya, dedi. Adamın kaçışını, sizinle çarpışmasını ben de gördüm. Elinde birşey yoktu.

Durdu, sonra ilâve etti:

— Fakat, tablo da ortada yok! Deli olmak birşey değil. Nasıl olur! Aklım almıyor! Olur şey değil! Anlatsana Oğust. Hâdise nasıl oldu?

Müzenin sağ kalan bekçisi, en ufak bir teferriatı bile unutmamıya çalışarak, yavaş yavaş anlatmaya başladı:

— Saat bire yirmi vardı. Bu haydut içeri girdi. Ne bilelim, ziyaretçi zannettik. Manuel aldı, salona götürdü. Kırk dakika bir zaman geçti. Tabloları görmeye tek başına gelenler de zaten bundan daha evvel çıkmazlar. Adam salondan yalnız çıktı. Aklım birşey gelmedi. «Herhalde, dedim Manuel ocağa odun atmak için kalmış olacak.» Fakat, doğrusunu isterseniz, adamın hali beni şüphelendirdi. Şaşkın şaşkın ve biraz acele yürüyordu. Halbuki, tabloları seyredip çıkanlar, daima ilham almış gibidirler, dalgın dalgın ve mütebessim yürürler. Adam önümden geçti, kapiya gitti, merdivenleri inmeye başladı. Bu sırada Manuel'in: «Tutun!» diye hay-

— O sandığın içinde ne var?

— Merdivenden inmeğe cesaret edemiyen karım.

kırışını işittim ve hemen fırlayarak herifin arkasından atıldım. Haydut da bu haykırışı işitmişti. O da derhal tabanları yağladı. Benden hızlı koşuyordu. Vinsent olmasaydı yakalayamazdık.

— Demek, haydut salondan çıkarken elleri boştu...

— Evet, Kont. Elinde birşey yoktu. «Baküs'ün İstirahati» gibi koca bir tabloyu hiç görmez olur muydum?

— Doğru. Fakat, ne oldu peki?

Bu suale hiçkimse cevap veremiyordu. Sakın, haydut sadece tablonun yerini değiştirmekle kalmış olmasın? Fakat bunu niçin yapacaktı?

Vinsent'in karısı bu sırada:

— Bari Mari'ye haber versek, dedi.

Mari, ölen hademenin karısı idi ve o da şatoda çalışıyordu.

Kont:

— Tabii.

Dedi ve ilâve etti:

— Jandarmaya da haber verin. Henri, sen telefon et. Sonra, Vanuar mahkemesini de telefonla ara, sorgu yargıcı Jervins'i buraya davet et, kendisi tanıdığımdır.

Kont döndü, yine salondaki tabloları bakmaya başladı. Baküs ortada yoktu! Fakat nereye gitmişti? Nereye gidebilirdi? Salonda mobilya namına birşey yoktu, bir yere saklanmış olamazdı. Pencere-lerin kilidi vardı ve anahtarları da kendisinde idi. Hizmetçiler salonu havalandıracakları zaman, anahtarları gelip Kont'tan isterlerdi.

Bu sırada Kont'un gözleri, yerdeki kan lekelerine ilişti. Aynı noktada kimbilir kaç kere kendisi, koltuğunu oraya çekerek, şimdi yerinde yeller esen tabloyu seyretmişti!

Biraz sonra kapının önünde iki otomobil durmuştu. Bunlardan biri ile, jandarmalar gelmişti. Diğerinde de, Savcı Jervis, kâtipi Saleson ve polis hafiyesi Klišua vardı. Kont, onların önünde ha-

demelerine hâdiseyi tekrar anlattı. Yargıç ve Savcı muavini, jandarma yüzbaşısı hep birden düşünmeye ve mütalealar yürütmeye başladılar:

Sorgu yargıcı:

— Bu odanın dışarı açılan üç menfezi var, diyordu: Kapi, pencereler ve bir de baca. Tablo kapıdan çıkmadı diyorsunuz, değil mi?

Kont:

— Bundan eminiz, dedi.

— O halde pencerelerle baca kalıyor.

— Pencerelerin açılmadığı da muhakkak. Çünkü anahtarları bendedir.

— Anahtar sizde olabilir. Ziyaretçi, bundan evvel de gelmiş ve hademenin bir dalgınlığı esnasında, pencerelerin kilidinin kalıbını çıkarmış, sonra da onlara bir anahtar yaptırmış olabilir.

— Fakat pencerelere el sürülmediği, üzerlerindeki tozlardan belli.

— Bu da doğru ya.

Savcı muavini:

— Bacadan çıktığını kabul edemeyiz, dedi. Bunun mümkün olması için, damda birinin bulunması ve oradan bir ip, hem de ateşte yanmayacak bir ip uzatarak tabloyu bağlayıp çekmesi lâzımdır. Sonra, baca esasen dar.

O zaman yargıç Kont'a döndü:

— Sahi, dedi. Şu sizin tablonun eni, boyu ne kadardı, hiç söylemediniz?

— Eni elli, boyu da yetmiş santim...

— Peki, bu kadar büyük bir tablo nereye sığar?

Yine herkes mahud sualini karşısında kalmış, dönüp dolaşmış, yine aynı muammanın önünde duralamıştı.

Biraz geçti, sonra jandarma yüzbaşısı:

— Birşey var, dedi. Olur da belki haydudun bir arkadaşı bulunuyordu. Hademe haydudu kovalarken o içeri girdi ve tabloyu aldı kaçtı.

Kont, buna derhal itiraz etti:

(Arkası var)

DELİL YOK!

Ey, istasyondan çok uzak ve ıssızdı. Otomobil, büyük, demir bahçe kapısının önüne gelinceye kadar onbeş dakikadan fazla olmuştı herhalde. Etraf ta nekadardır sessiz durgundu! Ama tabii, geceydi, hem de kapamık, sıkıntılı bir gece. Yazın muhakkak çok güzel olurdu. Talihli kızdı vesselâm. Yani bu işten birsey çıkarsa...

Şoför, kapıyı açtı ve onu güzel, eski moda eşyalarla döşenmiş rahat bir odaya aldı. Ocakta gür bir ateş yanıyordu. Şoför, derhal gidip Dr. Fleming'e haber vereceğini söyleyerek, onu yalnız bıraktı.

Genç kız beklerken mecmualara baktı, saçlarını düzeltti, burnunu pudraladı ve gene mecmualara baktı. Beş dakika sonra kapı usulcacık açıldı ve orta yaşlı bir adam göründü. Saçları gayet kısa kesilmişti. Gayet kalın camlı gözlükler takmıştı ve sırtında eski moda bir frak vardı. Görünüşü biraz ürktücüydü. Fakat kapıyı kapattıktan sonra tatlı tatlı gülümsedi:

— Hoş geldiniz, nasılsınız Mis Elma Grey? dedi. Ben, Dr. Fleming. Karım biraz sonra gelecek.

Bütün yeni tanışan insanlar gibi havadan, politikadan bahsetmeğe başladılar. Doktorun kaba bir şivesi vardı ve konuşmasından ecnebiye benziyordu. Elma doktor konuşurken belli etmeden tetkike koyuldu:

— Sizin işiniz asıl karımla, tabii. Maalesef ben ev işlerinden pek anlamam. Fakat yazdığınız mektuplar, Misis Felming'i pek memnun bırakmış.

— Bir tek mektup yazdım. — Sihi mi? Böyle şeyleri hiç te aklımda tutamam...

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

Mis Elma Grey... Çok tatlı bir isim. Seneler evvel, Grey adında bir aile tanırdım. Onlarla bir alâkanız var mı bilmem? Dorset'telerdi.

— Biz Suffolk'luyuzdur.

— Suffolk mu? Hımm.

Doktor Fleming, başını salladı. — Bilir misiniz? dedi. Ben insanların şivesinden anlarım, Mis Grey, ama konuşmanızdan size Amerika'lı diyeceğim geliyor.

Elma gülümsedi:

— Ben küçükken, hakikaten bir müddet Amerika'da oturduk. Rod adasında.

Dr. Fleming, bir sandalya çekip ateşin karşısına geçerek:

— Rod Adası mı? dedi. Ben Rod adasını iyi bilirim, çok iyi...

Bir müddet de Amerika'dan bahsettiler. Nihayet Elma Grey, mânalı mânalı saatine bakınca, Doktor:

— Sabırsızlanıyor musunuz? diye sordu.

— Son treni kaçırsam ne olur, diye düşünüyordum. — Benim otomobilim var ya? Karl sizi evinize kadar götürür.

— Geç olmaz mı?

— Yani anneniz merak mı eder? Biraz sonra telefon edersiniz.

— Annem...

Elma Grey, gözlerini doktora kaldırdı ve durakladı.

Dr. Fleming:

— Efendim? dedi.

— Annem ben daha çok küçükken öldü.

— Affedersiniz.

Dr. Fleming kalkıp kendine biraz içki koydu.

— Demek babanıza siz bakıyorsunuz? diye ilâve etti.

Bu garip bir soru idi. Öyle garip ki, Elma şüpheyle doktora baktı. Fakat o anda doktorun viskiden başka alâkadar olduğu birşey varsa da, geniş sırtı bunu anlamasına mâni oluyordu.

— Hayır. Mektubumda anlatmıştım. İki senedir Londra'da mürebbiyelik ediyorum.

— Kusura bakmayın, anlamadım herhalde.

Doktor ocağın yanına döndü:

— Ben de bir baba olduğum için, babanızın halinden anlarım, dedi. Kuşlar uçtuktan sonra yuvada yalnız kalmak. Fakat uçmasını onlara biz öğretiriz. Ah, ah, o yalnızlık! Neyse, hiç olmazsa ihtiyarlığını Suffolk'un küçük, güzel bir köyünde sakın sakın geçiriyor.

Elma hiç ses çıkarmadı. Yanakları yavaş yavaş sararıyordu.

Dr. Fleming:

— Bizim yanımızda kalırsanız, dedi. Yazın otomobille babanızın Suffolk'taki küçük evini ziyarete gideriz, olmaz mı Mis Grey?

— Ama, sonra ben babam Suffolk'ta oturuyor demedim ki, Dr. Fleming.

Elma Grey'in sesi hafifce titriyordu. O, doktora bakıyordu ama, doktorun gözünün üstünden ayrılmıyordu. Doktor:

— Affedersiniz, dedi. Çok konuşuyorum da, pek dikkatli dinlemiyorum galiba? Nerde dediydiniz?

— Hiç. Hiç bir yerde demedim.

Bu sefer Elma, başını çevirdi ve bakışları bir an için

karşılaştı. Dr. Fleming sükûnetle döndü ve ocağın yanındaki bir zile bastı.

Bir an gayet derin bir sessizlik oldu. Sonra Elma sordu:

— Misis Fleming geç mi kalacak acaba?

— Sormak için zile bastım.
— Teşekkür ederim.

Bir kapı açıldı ve bir adam girdi. Yüzü ve rengi, maskeleri andıran bir adam. Hiç ses çıkarmadı ve birşey söylemedi. Elma bunun bir uşak olacağını tahmin etti.

Dr. Fleming:

— Meks, dedi. Misis Fleming'e, Mis Grey'in beklediğini söyle.

Meks eğildi. Dr. Fleming, bu sefer Elma'ya döndü:

— Neden bahsediyorduk, Mis Grey? diye sordu.

Gözlerini Meks'in korkunç yüzünden ayırmak için bir fırsat arıyan Elma, hemen doktora döndü:

Meks, hiç ses çıkarmadan Elma'nın sandalyasının arkasından geçti ve gürültü yapmadan kapıyı kilitleyip anahtarını aldı. Bunun üzerine doktor:

— Unutuyorum, çok dalgınlım. Ne istiyorsun Meks? diye sordu.

Meks, anahtarını uzattı:

— Ha, evet. Teşekkür ederim.

Meks, eğildi ve odadan çıktı.

Dr. Fleming :

— Babanızın köyedeki küçük evinden bahsediyorduk, dedi.

Elma Grey, birdenbire ayağa kalkarak:

— Hayır, diye bağırdı.

— Ondan bahsetmiyor muyduk?

— Yalnız, yalnız siz bahsediyordunuz.

Elma çantasını aldı ve geri geri çekildi.

Dr. Fleming, yumuşak bir sesle:

— Oturun, lütfen, dedi.

— Ben sizin yanınızda çalışmak istemiyorum, Dr. Fleming.

— Öyle mi Mis Grey?

— Ben...

Elma'nın içini birden bir korku kapladı. Başka bir kelime söylemeden kapıya koştu, tokmağa sarılıp çevirdi, hafif bir çığlık kopardı ve döndü.

— Kapı kilitlenmiş!

Dr. Fleming, gülümsüyerek anahtarını gösterdi.

— Aa, dedi. Meks yapmış herhalde.

Sonra hiç istifini bozmadan anahtar yeleğinin cebine soktu.

Elma Grey, bu sefer Meks'in çıkmış olduğu kapıya koştu.

Fakat bu ikinci kapı da kapalıydı.

Elma nefes nefese kapıya dayandı.

— Bırakın, derhal gitmek istiyorum bu evden, diye bağırdı.

— Sevgili babacığınıza dönmek için mi?

Elma, ellerini yanaklarına bastırdı. Gözleri dehşet doluydu.

— Hofman! diye fısıldadı. Hofman! Bunca sene sonra!

— Emrine âmadeyim sevgili Elma. Bunca sene sonra.

Elma boğuk bir sesle:

— Yanıma gelme! dedi. Sokulma bana!

— Biraz felâketli bir tanış-

ma değil mi, küçük Elma? Kavuşma mı desek yoksa? Evet, bir kavuşma. Tanışmamızı hatırlamazsın. Pek küçüktün o zaman. Annenin öldüğü gündü. Ama, görüyorum ki, beni tanıyorsun.

Elma:

— Aç o kapıyı, diye emretti. Aç o kapıyı, yoksa, imdat, diye bağıracamım.

Hofman sırtarak başını salladı:

— Hayır, hayır. Hayır, bağıramazsın küçük Elma. Ne duvarlar, ne de pencereler ses geçirmezler. Gelirken evin ne kadar ıssız olduğunu farketmişsindir. Kapıyı açmıyacağım, küçük Elma.

— Canavar! Biz sana ne yaptık? Hangimizden bir kötülük gördün?

Hofman, viski şişesinin içini uzun uzadıya tetkik etti. Nihayet:

— Sen hiç âşık oldun mu, küçük Elma? diye sordu. Ben bir zamanlar âşıktım. Yirmi sene evvel, Rod adasında, annene âşıktım. O ise benden nefret ederdi. Benimle alay ederdi, alay... Kimse Hofmanla iki defa alay edemez. Onun için öldü.

— Sen öldürdün!

— Öyle mi, küçük Elma?

— Sen öldürdün. Babam biliyordu, ama elinde delil yoktu.

— Doktor rapor verdi.

— Korkudan öldürdün onu, nasıl ki, babamı da yavaş yavaş öldürüyorsun. Kardeşimi de öyle öldürdün. Korku! İşte senin usulün bu! Yılan gibi!

Hofman, kalın gözlükleriyle mazinin derinliklerine bakar gibiydi. Mırıldanır gibi konuştu:

— Kardeşin... O küçük erkek kardeşin. Onu unutmıştım bile. Ama tabii, aradan çok vakit geçti. Evet, o da öldü. Ona da doktor bir rapor verdi, yakında sevgili baban için de bir rapor verilecek.

Elma:

— Delisin sen! diye bağırdı. Zır deli.

Hofman onu duymamış gibi:

— Belki senin için de... dedi. O zaman hepiniz gitmiş olacaksınız. Beni sevmiyen kadının ve bütün o kadını sevenler gitmiş olacak.

Birden, maziye düşünmekten vazgeçerek hale döndü:

— Babanın adresini istiyorum, dedi.

— Asla!

— Görürüz...

Döndü ve gene ocağın yanındaki zile bastı. Sonra:

— Otur, rica ederim otur, dedi. Burda ne kadar kalacağın belli değil. Belki çok uzun kalırsın.

— Kaçta döneceğimi eve söylemişim. Dönmeyince soruştururlar.

— Ne güzel!

— Odamda bu evden gelmiş bir mektup var. Mektubun bulurlar.

— Tabii. Fakat o mektup Meksvel Park'tan geliyor. Burası Meksvel Park değil. Seni orada ararlar. Yolları açık olsun.

— Bir iz bulur, arkamdan

gelirler.

Elma, kapının açıldığını duymadı ve Meks'in içeri girdiğini görmedi. Hofman;

— İz mi, küçük Elma? dedi. Ne münasebet. Senin bu gece buraya geldiğini ispat edecek hiç bir delil yok.

Hofman'ın sesi yükseldi:

— Baban nerede?

— Şükür, senin bulamıyacağın bir yerde.

— Baban nerede?

— Söylemeyeceğim.

Hofman'ın iri vücudu tam önüne dikilmişti. Fakat Elma, kılmıdıyamıyordu.

— Baban Suffolk'un hangi köyünde?

— Söylemeyeceğim.

— Suffolk'taki bu köyün adı?

— Söylemeyeceğim.

— Ama Suffolk'ta değil mi?

— Değil iste!

— Geç kaldın. Beş dakika evvel reddedecektin.

Hofman, Meks'e bir işaret vererek ansızın odadan çıktı. Tekrar geldiği zaman elinde küçük bir kitap vardı. Bu kitabı masanın üstüne koydu, küçük bir masa lâmbasını yaktı ve ışık Elman'ın yüzüne vursun diye çevirdi. Sonra odadaki öteki elektriği söndürdü ve Elman'ın bileğini tuttu.

Elma:

— Bırak beni, diye yalvardı.

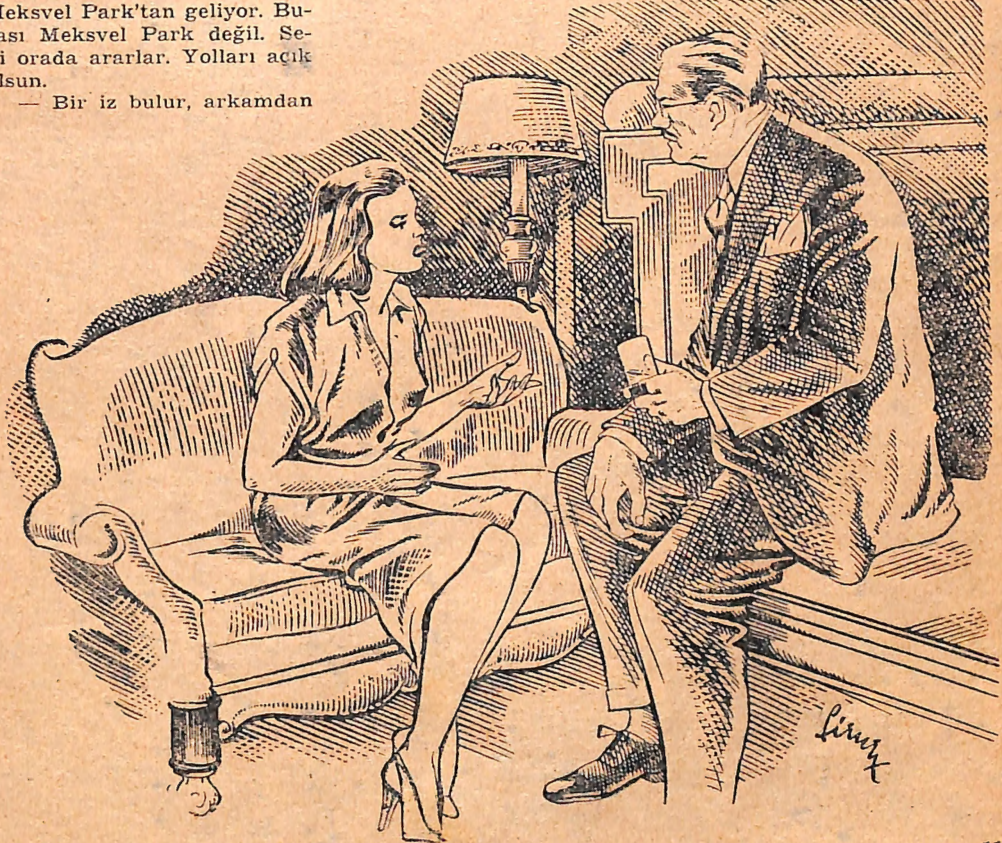
Hofman:

— Birşey yapmıyacağım daha, dedi. Bana bak.

Masanın başına oturdu ve kızın gözlerinin içine baktı.

— Babanın saklandığı yerin adı A ile başlıyor.

— Hayır.

— B.
— Hayır.
— C, D, E, F, G, H, İ...
Hofman'ın sesi muzafferiyetle yükseldi:
— Nabzın sıkıştı, küçük Elma! İ ile başlıyor.
— Değil, yemin ederim ki, değil.

— Senin nabzını dinliyorum, dudaklarını değil. İsmi söyle bana.
— Hayır.
— İsmi söyle bana.

— Söylemeyeceğim. Bırak beni, Allah aşkına bırak, gideyim buradan.

Hofman, Elma'nın bileğini bıraktı, kitabı aldı ve sayı-bıraktı, kitabı aldı ve sayı-kıyarak genç kıza baktı.

— Bir köy demistin, zannedersem. Demedin miydi yoksa?

Parmağı sık yazılmış bir sütundan aşağı kayd.

— İllington mu? diye sordu.

— Bul!
— İngram Grin?
Elma cevap vermedi.
— İnstent?
Elma ellerini şakaklarına bastırarak başını çevirdi.
Hofman'ın gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. Kitabı kapadı ve gene masanın üstüne koydu.
— İnstent! dedi.
— Hayır.
— Biliyorum, İnstent.
— Değil.
— Bana babanın adresini ver.

Elma, sessiz bakıyordu.
— Duyuyor musun? Söyle, bu onun çektiği işkenceyi de kısaltır, senin çektiğini de. Elma'nın yüzü hiddetten kıpkırmızı kesildi.

— Kısaltır ha! dedi. Yirmi senedir çektiği işkenceyi! Yirmi senedir onun peşini bırakmadın. Annemle kardeşime olan, ya bana da olursa diye korkusundan kıvrandı

durdu. Kendisi için korkmuyor, sırf benim için... Bu korku onu vaktinden evvel çöktürttü. Babam senden daha genç, ama saç bembeyaz oldu ve ihtiyarladı. Sen yaptın bunların hepsini! Deliliğinle, hıyanetle sen yaptın! İğrenç canavar!

— Fazla konuşuyorsun, sus.

— Şimdi susmak sırası değil, Hofman! Tâ küçüklüğüm-denberi babam bir mücrim gibi oradan oraya kaçmağa, benim için saklanmağa mecbur oldu. O zamandanberi hakiki bir yuvamız olmadı, yalancı bir isim altında dolaştık. Neden? Senden, senin hasta beyninden kurtulalım diye.

— Sus, sus, Allah belânı versin!

Hofman, genç kıızı saçlarından yakaladı ve başını arkaya doğru çekti. Meks de atılıp kollarını tuttu ve arkaya bırakmağa başladı.

Elma:

— Yapmayın! Yapmayın! diye hıçkırıyordu.

— Burada söz sahibi be-

nim, sen yalnız cevap verebilirsin.

Parmakları kızın saçlarından çekildi. Fakat Meks, ellerini çekmedi.

Hofman:

— Babanı son defa ne zaman gördün? diye sordu.

Elma sık sık nefes alarak ona bakıyordu.

— Cevap verecek misin?

— Hayır.

— Babanı bazan ziyaret ediyordun değil mi?

— Etmiyordum.

— Yalan söyleme.

— Bir sene var, onun ziyaretine gitmedim.

— O seni görmeğe geliyor mu?

Elma cevap vermedi.

— Baban Londra'ya seni görmeğe geliyor mu?

Elma hâlâ cevap vermiyordu. Hofman bir işaret yaptı. Meks, bir parça kıvıldı ve genç kızın kolları, içindeki kan tutuşmuş gibi acımağa başladı.

— Yapma!

— Baban Londra'ya seni görmeğe geliyor mu?

Elma bitkin bir halde:

— Evet, diye cevap verdi.

— Sık sık mı?

Elma, hayır der gibi başını salladı.

— Haftada bir, ayda bir?

— Muayyen değil.

— Ne kadar kalıyor?

Elma'nın başı yavaşça göğsüne düştü.

— Ne kadar kalıyor? Bir gün? İki gün?

— Hayır.

— Ne kadar?

Elma:

— Tekrar edip durma, diye yalvardı. Tahammül edemiyorum. Söyle bu adama beni bırak. Ağzından birşey alamazsın.

— Cevap alacağım! Ve ben cevap alıncaya kadar, sen de burada kalacaksın. Haftalarca, aylarca... Karanlıkta...

— Ömrümde senin kadar iğrenç şey görmedim.

— Baban ne kadar kalıyor?

Hofman, Meks'e baktı ve Elma'nın kollarındaki ağır tahammül edilemez bir hal aldı.

— Ne kadar?

— Çok az. Bir, iki saat. Yapma, bırak beni. Söyle bırak.

— Çok az diyorsun. Bir, iki saat. Sonra da hemen dosdoğru İpsuvic'e mi dönüyor?

Elma'nın cevap verecek kuvveti kalmamıştı. Gözleri kapandı.

Hofman:

— Öyle mi, değil mi? diye ısrar etti.

— Öyle.

— Emin misin?

— Evet.

— Dosdoğru İpsuvic'e dönüyor demek?

— Evet, dedim ya!

— İpsuvic!

Elma'nın gözleri birdenbire açıldı:

— Hayır! diye bağırdı.

— Bu gece düştüğün ikinci tuzak, küçük budala! İstedğim buydu zaten. İpsuvic!

Elma:

— Değil, değil, diye hıçkırdı.

Hofman, sigarasından uzun bir nefes çekti:

— Görüyor musun, nasıl yaklaşıyoruz? İpsuvic'in neresi? Cevap ver. Bana bak. Bak bana ve cevap ver.

Elma'nın tam önünde duruyordu. Sigarasını genç kıza uzattı:

— Cevap ver!

Sigaranın ucuyla, Elma'nın yüzü arasında beş, altı santimden az bir mesafe vardı.

Elma gözlerini kapadı.

— Cevap ver!

— Allah aşkına yapma!

Elma korkunç bir çığlık kopardı. Fakat işkence yapanların gözlerinde, en ufak bir merhamet uyanmadı. Genç kızın dizleri kesildi ve yere yıkıldı.

Hofman güldü.

Meks kızı kaldırmak için eğildi. Fakat Hofman başını salladı ve kapıyı gösterdi.

Meks, istemiye istemiye dışarı çıktı. Yalnız kaldıkları zaman Hofman, kıza baktı ve:

— Kalk! dedi. Kalk dediğim zaman kalk.

Elma bitkin bir halde kalktı ve Hofman'ın yüzüne bakmadan masadan sandalyaya, sandalyadan masaya sendeliyerek ocağın karşısına gitti, şömineye yaslandı.

Hofman:

— Yorgunluktan bayılsan bile cevap vermedikçe oturmazsın, dedi. Onun için söyle.

— Ne öğrenmek istiyorsun?

— Söyledim.

Elma elini alnından geçirdi:

— Birşey bilmiyorum, diye mırıldandı.

Şöminenin üstünde ağır bir biblo vardı. Elma, kendi de farkına varmadan bunu yakaladı ve kaldırdı.

Hofman:

— Koy onu yerine!

Diye bağırdı. Elini hızla cebine soktu çıkardı. Elma kendine çevrilmiş bir tabanca gördü.

— Koy yerine, yoksa ateş ederim. Bu da senin için pek iyi olmaz, küçük Elma.

Biblo yere düşerek bin parça oldu.

— Bir daha bana isyan etmeğe kalkarsan, evvelâ seni,

sonra da babanı bulur öldürürüm. Gel buraya.

Elma, sürüklenen ayaklarla Hofman'ın karşısına, masanın başına geçti:

Hofman:

— Haydi bakalım, diye emretti. Baştan başlayalım. Baban nerede oturuyor?

Elma elinin tersiyle gözlerini kapadı.

— Göremiyorum... Gözlerim... Kararıyor, diye inledi.

Hofman, masanın üstündeki bir soda bardağını göstererek:

— İşte su, dedi. Başka vermem ha!

Elma titriyen parmaklarla bardağı aldı, kaldırdı ve baktı. Bakarken birden gözleri ışıldar gibi oldu. Aklına gılınca bir fikir gelmişti. Yapsa mıydı acaba? Cesaret edebilir miydi? Gözlerini kapadı... Hızla bardağı masanın kenarına vurdu ve kırdı. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar elinin seri bir hareketiyle bardağın kırık tarafını hızla Hofman'ın eline sürdü. Hofman tabancasını düşürdü ve hafif bir gıgılık kopararak geriledi. Sağlam eliyle yaralı elini tutuyordu. Ne olduğunu anlamasına vakit kalmadan, silâh Elman'ın eline geçmiş, göğsüne çevrilmişti.

— Yaklaşma.

Hofman:

— Fena olur, dedi. Senin ve sevgili baban için.

— O kاپی aç!

Hofman tereddüt etti.

— Çabuk!

— Peki.

Kapıya gitti, anahtarı soktu ve çevirdi.

— Şimdi şuraya geç.

Hofman itaat etti ve:

— Kazandın, gidebilirsin, dedi.

— Gidiyorum.

— Ama, bu oyunun sonu değil, küçük Elma. Sadece bir kısmın sonu. Babana söyle, beni beklemekte devam etsin. Bir gün ziyaretine geleceğim.

Elma:

— İşte, bunda yanıyorsun, Hofman, dedi. Oyunun sonu geldi. Defterin kapandı artık. Şimdiye kadar dünyayı

bize zindan ettin ama, bundan sonra babam ve ben için hava temiz, hayat tatlı olacak. Kâbus sona erdi, senin işkencen bitti artık. Allah senin yaşamana nasıl müsaade etti bilmiyorum ama, bari benim sana teşekkür ettiğimi işit de, ondan sonra git. İçreng adını duyduğumdanberi ilk defa olarak sana teşekkür ediyorum, Hofman.

— Teşekkür mü?

Hofman'ın gözlerinde derin bir hayret vardı.

— Niçin?

— Benim bu gece eve geldiğimi, kimsenin bilmiyeceğine dair beni temin ettiğin için

Hofman irkildi, uzun uzun Elma'ya baktı ve ilerlemeğe çalıştı. Fakat tabanca, hâlâ kalbinin üzerinde duruyordu.

Elma:

— Ben gidiyorum Hofman, dedi. Ama, önce en uzun yola sen gidiyorsun.

Hofman hafifçe başını çevirdi. Gözleri boşluğa dikilmişti.

— Ne demek istiyorsun? diye mırıldandı.

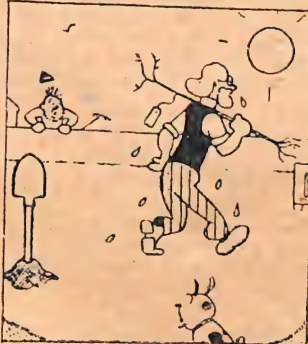
Elma:

— İşte bunu! diye bağırды. Bakota gör.

Tabanca patladı. Hofman yerinde döndü ve kırılmış cam ve vazo kırıkları arasında yere yıkıldı.

Sessizliğin içinden bir gıcırta duyuldu. Sokak kapısı açıldı.

Ve kapandı.

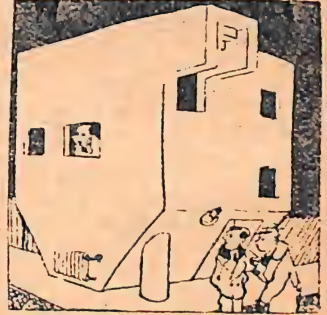

Dalgin bahçevan fide 'dikti.

KARİKATÜR

Yılan oynatan adam macarna yiyor

— Mimar ne için kederli?
— Şirket, planını kendisinin yaptığı bir binayı ona yaptırıyor.

— Alacaklı kime derler?

— Kapıya gelince, babam evde yok, dediğim adam'a.

Ormanlar Hâkimi

1

MALEZYANIN SIK ORMANLARINDA. AÇ BİR KAPLAN
SESSİZCE DOLAŞIYORDU.

BİRDENBİRE BURNU PEK İYİ TANIDIĞI
BİR KOKU ALDI.

BU İNSAN KOKUSU İDİ...

ATIK VE SESSİZ BİR HAREKETLE
AVINA YAKLAŞTI.

GEZGİN VE AVCI OLAN BAYTEKİN
TEHLİKEDEN HABERSİZ YEMEĞİNİ
PIŞIRIYORDU.

KAPLANIN ÇEVİK SİÇRAYIŞINA

GAFİL AVLANAN BAYTEKİN
ANCAK AV BİÇAĞINI ÇEKEBİLDİ.
İKİ DÜŞMAN BOĞUŞMAYA
BAŞLADI.

BAYTEKİ ÖLÜMÜ KORKUNÇLUĞUNA
KAPLANIN KANLI DIŞLERİNDE GÖRMeye
BAŞLAMIŞTI, SON BİR GAYRET SARE
ETTİ. VE KAPLANI KALBİNDEN VURDU.

HAYVAN CAN SIZ YERLEŞİLDİ.
BAY TEKİN DEHŞET VE YORGUN-
LUKTAN TITREYORDU.

AYAĞA KALKTI.

ANISIZIN ÜMİTSİZ BİR FERYAT
ORMANIN DERİNLİĞİNDE
YÜKSELDİ.

İMDAT!!
İMDAT!
İMD

BAY TEKİN AYNI
ÇİĞLİKLERİ DUYUN
ÇA KAMÇISINI ALDI
VE ORMANA DALDI.
ACABA
NE OLUYOR?

KORKUNÇ BİR KARA PANTER
ZAVALLI UŞAĞININ ÜZERİNE
ABANMIŞTI.

PANTER YENİ AVINA HEMEN ATIL-
DI İSEDE BAY TEKİN DAHA ÇEVİK
BİR HAKETLE KENDİNİ KORUMAYI
BİLDİ VE PANTERE
MUT HİŞBİR KAMÇI ATTI.

BAY TEKİN KAMÇISINI USTALIKLA
KULLANIYOR VE PANTERLE ALAY
EDİYORDU.

— HAYDİ NEDURUYORSUN
SİYAH ŞEYTAN GEL BAKALIM

KAMÇI YENİDEN YIRTICI HAYVA-
NIN ÖN AYAKLARINDA DOLANDI VE
ATEŞ GİBİ YAKTI.

HAYVAN CAN ACISINDAN KÖTÜ-
RÜMLEŞTİ VE SIĞIRAYACAK HALİ
KALMADI. BAY TEKİN KEMEN-
DİNİ HAZIRLADI VE FIRSAT GÖZ-
LEDİ

BU FIRSATI BULUNCA KEMENDİNİ
PANTERİN BACA KLARINA GEÇİRDİ.

BU CİNS TANTER ÇOK KIYMETLİ İDİ.
ZAFERİ BÜYÜK OLMUŞTU. UŞAĞINI
SIRTINA ALDI VE CÖNMEYE HAZIRLAN-
DI. FAKAT

BAŞINI ÇEVİRİNCE BİR TABANCA NAM-
LUSU İLE KARŞILAŞTI.

— KIPİR DAMA BAY TEKİN YOKSA ÖLÜRSÜN.

— BAK HELE! SENSİN
HA KRİSPİN.
DEMEN HALÂ BU İŞE ALA-
KA GÖSTERİYORSUN.

— DEMEK ESKİ DOSTLARINI UNUT-
MUYORSUN HA BAY TEKİN! BU
PANTERİ BANA VERECEKMİSİN?

BİR SİRK BUSİYAH
PANTER İÇİN SANA
100.000 FRAN VERE-
CEK, BUNU BEN
ALACAĞIM.

— SİLAHSIZ BİR ADAMIN KARŞISINDA
CESARTINI KAYBETMİYORSUN
KRİSPİN.

BUARA UŞAK BAY
TEKİNİN BİÇAGINI
USULCA ÇEKMIŞTI.

ÇEVİK BİR HAREKETLE KRİSPİN İN
OMZUNA SAPLADI.

— İYİ YAPTIN KALU

— BU HAREKET SANA BENİ RAHAT
BIRAKMANI DÖRETECEKTİR.
DEPOL!...

— BİR DAHA Kİ SEFE
RE İLKİNATEŞEDİR
SONRA
KONUŞACA
GİM.

BAY TEKİN VE KALU AVLARI İÇİN BİR
KAFES YAPILAR VE AYAKLARINI
BAĞLADILAR

GAY TEKİN KOVASINI BİLELDURURKEN
BİRDEN HORMUNC BİR HORMUTU
DUYDU...

BÜYÜK BİR GORİLİN YANINDA GÜZEL BİR
GENÇ KIZIN DURDUĞUNU GÖRDÜ

GENÇ KIZ HORMUTDAN BAYILDI.
GORİL GENÇ KIZI BIRAKARAK GAY
TEKİNİN ÜZERİNE ATILDI.

BAY TEKİN HEMEN BİFAĞINI ÇERTİ.

VE BİR SIĞ RAYIŞTA

FAKAT GORİL ÇEVİK BİR HAREKETLE BAY-
TEKİNİ YERE SERDİ.

Bugünün HARİKALARI

Uçak makineli tüfek elemanları ilk nisan talimlerini, hazırla hareket ettirilen küçük, model uçaklara nisan almak sureti ile yaparlar.

38 - X P diye tanınan bu Amerikan uçağı en süratli uçaklardan biridir. Hissusiyetleri, resimde numaralarla gösterilmiştir.

1 - Pervaneleri döndüren iki kuvvetli motor.

2 - Uçağın yere inmesini temin için hareket eden üç tekerlekli ayak.

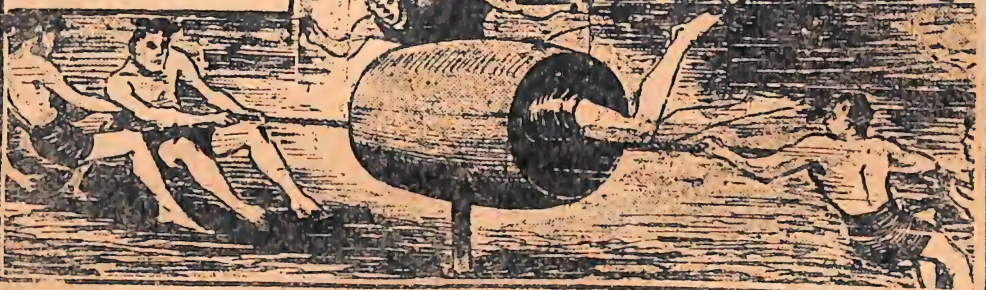
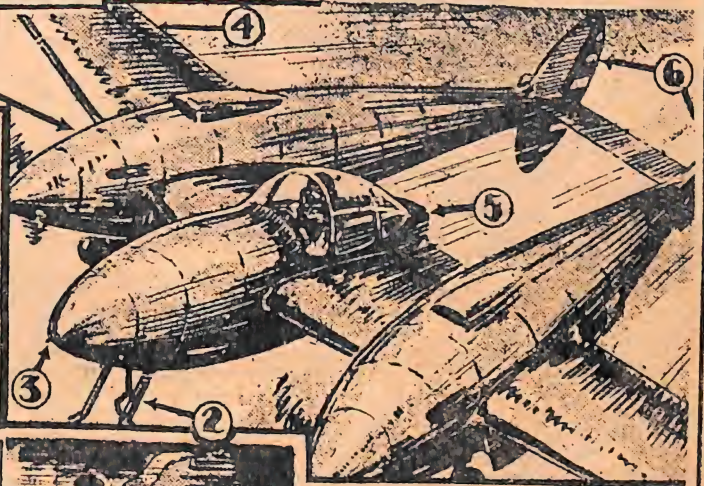
3 - Makinelitüfek.

4 - Benzin deposu.

5 - Pilotun kurgun işlemez yeri.

6 - Çifte dümen.

Amerikada Silver Springs'de denizaltı sporlarına çok rağbet vardır. Burada su bilmeler gibi berrak olduğundan, yapılan bütün gösteriler güzelce seyredilebilir.

DİMİTRİOS'un MASKESİ

Cornelius Leyden İstanbul'a geldiğinin ertesi günü Dimitrios Makropulos isimli bir Yunanlı'nın cesedinin Boğaz sularında bulunduğunu gazetelerden okumuştur. Leyden Danimarkalı meşhur bir polis romancısı idi. Amsterdam Üniversitesinde iktisat tahsil ederken muharrirliğe heves sarmış, önce detektif hikâyeleri, sonra polis romanları yazmış, kitaplarıyla kendisine şöhret temin ettikten sonra epeyce de zengin olmuştu. Şimdi dünyanın büyük şehirlerini dolaşarak yazacağı yeni romanı için güzel bir mevzu arıyordu.

Sabah gazetelerinde Dimitrios'un sırtından bıçakla-

narak esrarlı bir şekilde öldürüldüğünü okuyunca aklına güzel bir fikir geldi. Eğer Dimitrios'un esrarlı hayatını öğrenebilirse, bu yeni başlayacağı romanı için gayet güzel bir mevzu olabilirdi. Hem de tam hakiki hayattan alınmış bir mevzu.

Danimarkalı muharrire şansı yardım etti. O akşam davetli bulunduğu Madam Chavi'nin evinde, İstanbul polis şeflerinden Haki'yle tanıştı. Evvelâ havadan sudan konuşmaya başladılar. Derken konuşmanın mevzuu cinayetlere ve katillere intikal etti. Leyden kendisinin polis romancısı olduğunu; Dimitrios'un bıçaklanarak öldürülmesi

Film Hikâyesi

ÇEVİREN :

VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

hâdisesiyle alakalandığını, bunun yazmaya başlayacağı yeni romanına iyi bir mevzu olacağını söyledi.

Kısa boylu ufaktefek yapılı bir adam olan Leyden, Haki'nin çok hoşuna gitmişti. Muharrire gülümsüyerek, nazik bir sesle :

— "Yarın morga gelerseniz size hem cesedi gösterir, hem de Dimitrios hakkında bütün bildiklerimi anlatırım," dedi.

Ertesi gün Leyden erkenden morga giderek Şefi buldu. Baraberce soğuk hava mahzenine Dimitrios'un ölüsünü görmeye indiler. Taştan bir masa üzerinde upuzun yatan ceset mide bulandıracak kadar pis bir koku neşreliyordu. Sırtında, etrafı pıhtılanmış kanla kaplı büyük bir bıçak yarası vardı.

Şef, gülümsüyerek dosyayı karıştırdı. Sonra söze başladı :

— "Birkaç devletin polisi onu adam öldürmek, casusluk, suikastçılık, kaçakçılık suçundan dolayı arıyordu. Dimitrios birçok memleketlerde türlü türlü dalavereler çevirerek zengin olmuş ve her defasında da polisin eli altından sıyrılmasını bilmiştir. Nihayet sırtında bir bıçakla Boğaz sularında ölü olarak bulundu. Dimitrios ilk cinayetini 1922 de İzmir'de işledi. Bundan sonra Bulgaristan'da bir politikacıya yapılan suikaste iştirâk etti. Yugoslavya'da casusluk suçundan dolayı polisin takibine uğradı. Paris'te bir çete kurarak kaçakçılığa başladı ve büyük bir servet yaptı. Bundan sonra izini kaybetmeğe muvafak oldu. Sonunda sizin de bildiğiniz gibi cesedini Boğaz'da bulduk.

LÜKSİZLİK
KES SESİNİ SANAYEYAPACAĞIMI
ŞİMDİ GÖRÜRSÜN

BENİ ÖLDÜ SANDIN HA!
DAHA OL MEDİM. BİRİ!

İKİ SENİ GEBERTECEĞİM.

DURUNUZ...
DURUNUZ!

- KRİSPİN YEĞENİNİN SAYESİNDE
YAŞAYORSUN.

ALLAHA İSMARLADIK

BAY TEKİN KAMPA DÖNÜNCE KALUYU
ÜÇ GÜNLÜK MESAFEDEKİ EN YAKIN
KÖYE YOLLADI.

İSTE HAZIRIM
PATAON

PEK ALA İSTE PARA
AMERİKA'DAKİ BÜYÜSİRKE
BUTELGRAFI ÇEKERSİN
KARA PAKETİ GÖTÜRECE
GİMİZ YAZILI

SENDE
ÇABUK
DÖN!

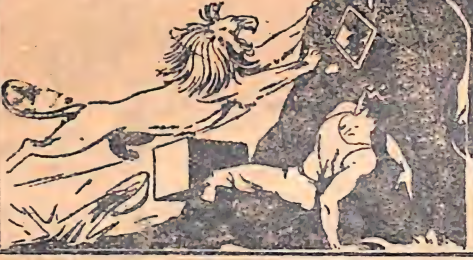
BAY TEKİN MEMLERKETE DÖNME SEVİNCİ
İÇİNDE TEHLİKEDEN HABERSİZ TRAF
OLUYOR DU... UŞAK TELGRAF İÇİN
KÖYE GİTTİĞİNDEN KAMPTA
YALNIZ KALMIŞTI

AYNA DA BİR ASLANIN ÜZERİNE ATILDIĞINI GÖRDÜ.

BAY TEKİN KENDİNİ YERE
ATTI VE ASLAN AĞACA
ÇARPTI

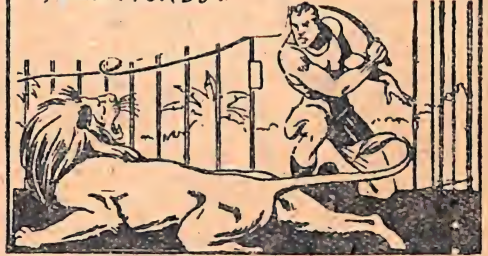
BİR SİÇRAYIŞTA KAMÇI
SİMİ ALDI ASLAN PEŞİNİ TAKİP
EDİYORDU.

BİR KAFESİN İÇİNE GİRDİ
ASLANDA ONU TAKİP ETTİ..

KAMÇI ASLANI YILDIRIYOR
BAY TEKİNDE KAPIYA DOĞRU
ÇEKİLİYORDU..

- Of... EH BU FENA OLMADI

ANSIZIN UZAKLARDA ÜÇ EL SİLAH
ATILDI.
- ALLAHIM KALU TEHLİKEDE
BU ONUN TEHLİKE İŞARETİDİR.

ORMANIN İÇİNE DALAN BAY TEKİN
ÇANSIZ KALU İLE KARŞILAŞTI..

TEHLİKE İŞARETİ BAY TEKİNİ
ORMANA ÇEKMİŞTİ..

ÜMİD EDERİM Kİ KALU
PE TEHLİKEDE DEĞİLDİR
KRİSPİN ORALARDA
OLMASIN..

(Arkası var)

BAYTEKİNİN ELİNDEN BİÇAĞI DÜŞMÜŞTÜ.
GÖRİL KUVVETLİ ELERİLE BOĞAZINI
SIKIYOR. ONUNDA NEFESİ TUTULUYORDU.

BİDEN BİRE ÇALILIKLAR ARASINDAN
ÇIKAN BİR LEOPAR GÖRİLİN ÜZERİNE
ATILDI.

BAY TEKİN BU FIRSATTAN İSTİFADE EDE
REK AĞACA TIRMANDI.

BAYGIN GENÇ KIZI KUÇAĞINA ALDI.
AŞAĞI İNMEĞE HAZIRLANIRKEN...

KINDAR LEOPAR İLE KARŞILAŞTI.

KRİSPİNDE KENDİİÇİN KÖTÜ OLAN
OLAYLARDAN SONRA KUDUR MUŞ BİR
ŞEKİLDE KAMPA DÖNDÜ..
— EH PİS ZENCİ BEN SANA MARGONUN
BURALARDAN UZAKLAŞ MAMASINI SÖYLE
MEMİSMİ İDİ...

— AFEDİN PATRON
HAYVANLARA YİYECEK
VERMEĞE GİT MİŞTİM
DÖNDÜĞÜDE
YOKTU.

DAHA BİTMEYİ.
BİRAZDAN NELER
OLAĞAĞINI GÖRE
— ÇEK SİN...

BUESNADA KALU EFENDİSİNİN DÖN
MEYİŞİNİ MERAK ETMİŞTİ.

KALU TAM VAKTİNDE YETİŞTİ.
KIZ GİN BİR LEOPAR BAY TEKİNİN ÜZERİ
NEATILMAK ÜZEREDİ.

KALU GENÇ KIZI TANIMAMIŞTI

LEOPARATILDI... FAKAT
KALU TAMZAMANINDA ATEŞ ETTİ
KOCA HAYVAN ÖLÜ OLARAK YERE
SERİLDİ.

HAYATIMI
KURTARDINIZ
SİZE HAKİKA
TEN
MÜTEŞEKKİRİM

KRİSPİN HİÇ GÜRÜLTÜ ETMEDEN
ÇALILARA GİZLENDİ VE İYİCE NİŞAN
ALDI.

YEĞENİMİN BUPİSBAY TEKİNİ
İSİNEİ FAKAT
BUÇOK SÜR
MEYECEK

BİR SİLÂH PATLADI VE BAY TEKİN
GİK DEMEDEN YERE SERİLDİ.

— EFENDİNİN AKİBETİNE UĞRAMAK İSTEMEZ SEN ELLER YUKARI!
MARGO! SENDE BURAYA GEL. BAY TEKİNİLE BERABER BANA
TUZAK KURMANIN NEDEMEK OLDUĞU-
NU SANA GÖSTERİRİM.

DAYI OBENİM
HAYATIMI
KURTARDI

OYNAYANLAR

Mr. Peters .. Sydney Greenstreet
Dimitrios Zachary Scott
Irana Faye Emerson
Leyden Peter Lorre
Şef Haki Kurt Katch

Rejisör: Jean Negulesco
Warner Bros.

Leyden, Haki'nin verdiği zahata teşekkür ederek oradan ayrıldı. Oturduğu otele dönerek odasına çıktı. Yazı masasının başına geçerek Şefin verdiği izahatın mühim kısımlarını not etti. Sonra telefonu açarak ertesi gün İzmir'e gidecek tirende kendisine bir yer ayırttı. Şef Haki söz arasında ona, Dimitrios hakkında en doğru bilgiyi İzmir'de bulunan Fedor Muiskhin'den alabileceğini söylemişti.

Fedor'un anlatıklarına göre: 1922 senesinde karanlık bir geceydi. İzmir'in kenar sokaklarından birinde uzun boylu, yakışıklı bir adam Abdul İdris isimli bir arkadaşıyla oturduğu yıkık barakayı arıyordu. Birkaç kimseye sorduktan sonra nihayet evin yerini öğrendi. Kapısına giderek: "İdris... Abdul İdris..." diye bağırdı.

Kapı açıldı. Gayet iri yapılı bir adam gözüktü. Şaşkın bir tavırla: "Vay, dostum Dimitrios!... Sen buralarda ne arıyorsun?..." diye sordu.

Dimitrios, bir para işi için onu aradığını, yakında İzmir'i terkedeceğini söyledi. Beraberce rehin mukabilinde para veren tefeci Konrad'ın dükkânına gittiler. Dimitrios, tefecinin paralarının dükkân döşemesinin altında olduğunu öğrenmişti. Abdul'un yardımıyla onları çalmaya karar vermişti. Yolda Abdul meraklanarak:

— "Beni niçin götürüyorsun?" diye sordu. Dimitrios gözleri parıldayarak:

— "Bana ufak bir yardımda bulunacaksın." dedi.

Tefeci onlara kapıyı açmadan ne istediklerini sordu. Dimitrios bir altın tabağı olduğunu, rehin mukabilinde para istediğini söyledi. Konrad kapıyı açarak ikisini de içeri aldı. Abdul ansızın tefecinin üzerine atlayarak eliyle ağzını kapadı. Dimitrios belinden bıçağını çekerek adamın vücudüne birkaç defa sokup çıkardı. Zavallı adam cansız bir şekilde yere yığıldı.

Abdul korkuyla Konrad'ın cesedine bakarak:

— "Sen bana bu adamı öldüreceğini söylememiştin. Sadece onun parasını çalacaktık," dedi. Dimitrios serinkanlılıkla:

— "Böyle olduğu daha iyi," diye cevap verdi.

Birlikte döşemenin altından tefecinin paralarını çıkartarak paylaştılar. Dükkândan çıkar çıkmaz Dimitrios başka bir arkadaşı vasıtasıyla Abdul'u polise ihbar etti. Konrad'ı Abdul'un öldürdüğünü söylettirdi. Polis Abdul'un evini bastı. Onu paralarla birlikte yakaladı. Kısa bir mahkemenin sonra adam öldürme ve hırsızlık suçundan Abdul idam edildi. Sonradan hakikat meydana çıktı. Fakat iş isten geçmişti. İki kişinin katili olarak suçlandırılan Dimitrios memleketi terkeditip Yunanistan'a kaçmıştı.

Danimarkalı muharrir kitabının ikinci kısmı için malûmat toplamak üzere tekrar tirene bindi. Yolda iri yapılı şişman bir adam daha kompartmana geldi. İsminin Peters olduğunu, İngiltere'de doğduğunu, durup dinlenmeden seyahat ettiğini söyledi. Karşındakine konuşmak fırsatı vermiyordu. Leyden çok yorgundu. Şişman adamın anlattıklarını dinlerken uyuya kaldı.

Ertesi gün Peters onun Sofya'da inmek üzere hazırlandığını görünce tekrar söze başladı: "Şehirde insanın rahat edebileceği en iyi otel

Slavanka Bessed'a'dır. Orasını size tavsiye ederim. Mr. Leyden!..." dedi.

Danimarkalı muharrir İngilizce veda edip istasyona indikten sonra birdenbire birşey aklına geldi. Peters kendisine "Mr. Leyden," diye hitap etmişti. Halbuki kendisi ona ismini söylememiştir. Acaba nereden öğrenmişti?

Leyden, İngiliz'in tavsiye ettiği otele yerleştikten sonra hemen gazeteci Marukakis'i arayıp buldu. Birlikte Sofya'nın tanınmış barlarından birisine gittiler. Gazeteci İrena isimli bir kadını birlikte şampanya içmek üzere masaya davet etti.

Danimarkalı muharrir hiç sesini çıkarmadan kadını süzüyordu. Onu bu halile bile güzel bulmamak imkânsızdı. Seneler kadının cazibesinden hiç birşey silmemiştir. Bundan onbeş sene evvel Dimitrios'la tanıştığı sıralarda belki şimdikinden de daha güzeldi.

Marukakis Leyden'i göstererek :

— "Korkma polis değil, dedi. Dimitrios'un hayatını yazmak isteyen bir romancı. Onun Boğaz sularında bulunan cesedini morgta görmüş. Şim-

di hakkında malûmat topluyor."

İrena onları hususi odasına davet ederek orada Dimitrios hakkında bildiklerini anlatmaya başladı:

— "Onunla karşılaştığım günü gayet iyi hatırlıyorum..." dedi. "Şimdiye kadar birçok erkeklerle düşüp kalktım. Hiçbirisinden korkmadım. Hepsini de unuttum. Fakat o, öbür erkeklerden bambaşkaydı. Ondan hem korktum hem de sevgisini hâlâ unutmadım.

"1923 senesinde bir akşam o zamanki erkek dostum Mr. Bostoff'la gezmeden yeni dönmüştüm. Odamda soyunuyordum. Birdenbire yandaki odadan sesler gelmeye başladı. Otel sahibi eğer yeme ve yatma borcu olarak biriken yüz yirmi levayı ertesi gün sabah ödemezse onu hapis ettireceğini bağırarak söylüyordu. Dimitrios borcunu ödeyeceğini söyleyerek otel sahibini savdı.

Birkaç dakika sonra kapım çaldı. Açtım. Gelen Dimitrios'du. Dostum Bostoff'un aksine uzun boylu yakı-

sıklı, esmer bir gençti. Aç olduğunu söyledi. Onu içeri aldım. Yemek yedirdim. O'na tekrar ödemek şartı ile para da verdim. Dimitrios aklına koyduğu şeyi yapan bir adamdı. Nitekim o gece benimle kalmak istediğini söyledi. Önce razı olmadım. Fakat netice onun istediği gibi oldu. O gece beraber yattık.

"Ertesi akşam tekrar geldi. Bu sefer kapıyı açmadım. Benden dün akşam borç aldığı parayı ödeyeceğini söyledi. İnanmadım. Kapının altındaki aralıktan içeriye bin levahlık bir kâğıt para sürdü. Kapıyı açınca bir tane daha verdi. Bu paraları nereden bulduğunu sorunca :

— "Mr. Bostoff'a şantaj yaptım, diye cevap verdi.

— Nasıl!... dedim.

— Gayet basit, dedi. Seni seviyordu. Böyle olduğu halde böyle pis, aşağılık otellerde oturuyordu. Bunun bir sebebi vardı. Herhalde birşeyden çekiniyordu. Ben parayı isteyince hiç sesini çıkarmadan ödedi. Tam yirmi beşbin le-
va.

"Ben o anda onun ne mal olduğunu anladım. Fakat iş isten geçmişti. Onu sevmiye başlamıştım. Hem de delicesine. O günden sonra beraber yaşamaya başladık. Tehlikeli ve dalavereli işler peşinde koşmakla beraber çok kazanıyordu. Benim için de çok

sarf ediyordu.

Bir akşam eve çok heyecanlı geldi. Beni kucağına oturtarak:

— Sevgilim, şimdi polis gelecek. Benim sabahtan akşama kadar evde, senin yanında olduğumu söylemelisin, dedi.

Biraz sonra polis geldi. Dimitrios'un dediklerini söyleyerek onları savdım. Ertesi gün Sofya'yı terketti. Onu bir daha görmedim." İrana'nın anlattıkları burada bitiyordu.

Leyden, oturduğu otele döndüğü zaman odasının birisi tarafından baştan aşağıya karıştırıldığını hayretle gördü. Karşısına tirende rastladığı İngiliz, elinde bir kolt tabanca onu tehdit eder vaziyette dikilince şaşkınlığı daha arttı. Muharrir kısık bir sesle :

— "Lütfen şu tabancanızı indirin. Sarhoş musunuz?... Yoksa hırsız mı?... Odamda i-siniz ne?...!" diye arka arkaya sormaya başladı.

— "Bunları bırakın da bana Dimitrios'la olan alakanızın sebebini söyleyin!..."

— "Ben polis romanları yazan bir muharririm. Dimitrios'un cesedini İstanbul'da morgda gördüm. Sırtından bıçaklanmıştı. Bu adamın maceralarını yazmak için hakkında malûmat topluyorum."

Şimdi şaşırmak sırası Peters'e gelmişti.

Peters, silâhını cebine soktu. Muharrirden özür diledi. Dimitrios'un öldüğünü duyunca hem ferahlamış, hem de Leyden'e karşı muamelesi değişmişti. İkisi karşılıklı oturduktan sonra İngiliz söze başladı :

— "Mr. Leyden, Dimitrios hakkındaki araştırmalarınızda size ben de yardım edebilirim. Bu haydut Bulgaristan'dan ayrıldıktan sonra Belgrad'a gitti. Onun orada becerdiği işler hakkında size malûmat verecek tek bir adam vardır. Adı Grodek'tir. Şimdi İtalya'da Cenova'da oturuyor. Ona bir mektup

göndereceğim. Size yardım eder. Cenova'da işinizi bitirdikten sonra Paris'e gelin. Beni orada yazdığım şu adreste bulursunuz. Belki size Dimitrios hakkında daha enteresan şeyler anlattırım."

Cenova'da Mr. Peters'in dostu Grodek'i bulmak zor olmadı. Adamcağız, Leyden'i İngiliz dostunun gönderdiğini öğrenince onu hemen evine götürdü. Karşılıklı biriki kadeh içtikten sonra Grodek bildiklerini anlatmaya başladı :

— "Dimitrios'la 1926 senesinde tanıştım. O zamanlar Belgrad'da Wagner ismi altında yaşıyordu. Birlikte dalavereli işler çevirerek epeyce para kazanıyorduk. Dimitrios'la ben bir aralık Yugoslav Bahriye Nezaretinde çalışan bir memura şantaj yaparak hükümetin denizden müdafaa plânlarının kopyasını elde ettik. Niyetimiz plânları yüksek bir fiatla İtalyan hükûmetine satmaktı.

Fakat sonradan Dimitrios kalleslik yaparak plânlarla beraber ortadan kayboldu. Şantaj yaptığımız memur plânları bizim çaldığımızı ihbar etti. Yugoslavya hükûmeti hemen plânları değiştirdi. Dimitrios'un elindekilerin beş paralık kıymeti kalmamıştı. Buna içerliyerek bizi ihbar eden memuru öldürdü. Karısına da ellibin dinar kadar bir para vererek kocasının intihar ettiğine dair şahitlik yaptırdı. Ben yakalanıp hapsedilmemek için İtalya'ya kaçtım. Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Leyden tekrar Paris'e dönerek Peters'i buldu. İngiliz ona asıl adının Petersen olduğunu; eskiden Dimitrios'un kurduğu kaçakçılık çetesinde çalıştığını söyledi. Çete kaçakçılıktan çok kâr ediyormuş. Fakat Dimitrios burada da çeteye malûm oyununu oynamış. Polise ihbar ederek bütün çeteyi yakalatmış. Peters de dahil çetenin bütün âzası mahkûm olmuş. Dimitrios da ortadan

kaybolmuş.

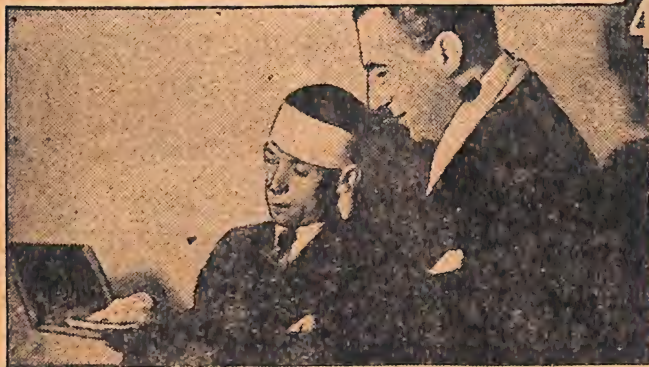
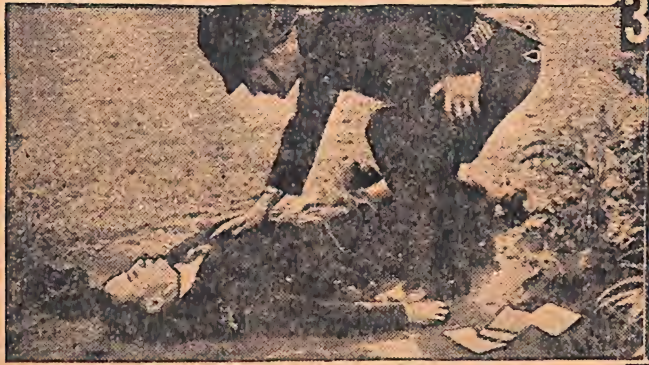
Peters ve aynı çeteden arkadaşları Gallos hapisten çıkınca kendilerini ele veren Dimitrios'u bulup intikam almaya karar vermişler. Gallas onun izini İstanbul'da yakalamış. Fakat Dimitrios daha açık göz davranarak onu bıçakla öldürmüş. Üstüne kendi hüviyetini koyarak Boğaz sularına atmış. Bunda da muvaffak olmuş. Fakat işin içinde Peters'in olduğunu bilmiyormuş.

İngiliz, bütün bunları Leyden'e anlattıktan sonra: "Bu akşam Dimitrios'u Ledru otelinde bekliyeceğiz. Mektup yazdım. Onu polise haber vermemek şartıyla bana bir milyon frank verecek" dedi.

Akşam otele gitiklerinde Dimitrios'u orada buldular. Fakat elinde bir milyon frank yerine bir kolt tabanca vardı. Haydut önce Peters'e iki el ateş etti. Ondan sonra Leyden'e döndü. Fakat ateş edemedi. Yere yığılan İngiliz son bir gayretle tabancasını çıkartarak Dimitrios'un üzerine boşaltmıştı.

Detektif

OLABİLİR MİSİNİZ?

Umumiyetle her cuma akşamı Burt (yakası çiçekli) Pulton ve Barker, arkadaşları Karfaks'ı ziyaret ederek briç oynarlar. Dördü de samimi arkadaş ve yakın komşulardır. Bir gece Karfaks, Barker'e dönerek :

— Karımla gelecek hafta bir gezmeye çıkacağız, der. Sekiz tirenile Foksing'den hareket edeceğiz. İşin fena tarafı perşembe günü de bir baloya gitmemiz lazım. Bankadan karımın broşunu alacağım. Tabii cuma sabahı tekrar bankaya götürmeye imkân yok. Kasam da yok ki saklıyayım.

Karfaks bunları söyledikten sonra Barker'e döner :

1 — Senin bir kasan olacak. Şu broşu getirsem saklarsın değil mi?

2 Oyun devam eder. Pulton bir aralık bir, iki dakika için odadan ayrılır. Gecenin saat birinde misafirler dağılırlar. Karfaks kapıları kilitler ve yatar.

3 Ertesi sabah Barker, evinin önünde polis tarafından baygın bulunur. Başına vurularak bayıltılmıştır. Bayılmanın sebebi hırsızlıktır. Cüzdanı soyulmuş, saati ahnmıştır.

4 Barker üç, dört gün içinde iyileşir. Polisin tahkikatı hiçbir netice vermemiştir. Perşembe gecesi Karfaks, karısının broşunu getirir. Barker bunu kasasına kilitler.

Çalınan BROŞ

5 Üç gün sonra Barker'in uşağı aşağı indiği zaman, yazıhanede kasanın açılmış ve tabiatile broşun da çalınmış olduğunu görür. Derhal polise haber verilir.

6 Sorulan sorulara Barker şu cevabı verir :

Kasanın bir tek anahtarı vardır. Onu da ben, zincirimde taşıyım. Hiçbir zaman yanımdan ayırmadım.

Polis Müfettişi yaptığı tahkikatta anahtar deliği kenarında bazı çizgiler görür ve hırsızın bu işin ehli olduğunu anlar.

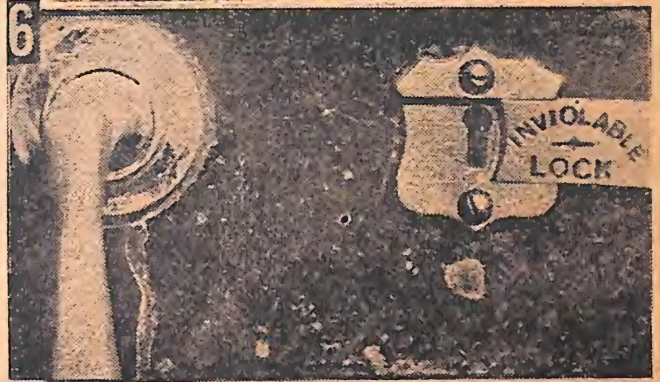
7 O gün öğleden sonra civarda dolaşan bir çocuk, Barker'in evinden yüz metre kadar ötede, markasız bir mendile sarılı bir saat ve para bulur. Polise götürür. Saat Barker'e aittir.

Bunun üzerine Müfettiş, Barker'in evinde tekrar bir araştırma ve inceleme yaptı. Bu defaki inceleme, ona yeni bazı ipuçları verdi. Ve bu ipuçları eski nazariyesini bozdu. Şimdi Müfettiş bambaşka bir yoldan yürümeğe başlamıştı. Acaba tuttuğu bu yeni yol doğru mu idi?

8 Müfettiş, Barker'e yapılan taarruz gününün evrakını tekrar gözden geçirdi. Sonra Barker'e bir soru daha sorarak, hırsız meydana çıkardı.

Acaba hırsız kimdi?

(Bu bilmecenin çözüsunü, gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

PERDEDEN PORTRELER

Hakikî hayatlarında iki erkek yıldız kavgacılıklarıyla kendilerine şöret yapmışlardır. Bunlar halen beyaz perdenin en tanınmış yıldızlarından olan Errol Flynn'le son zamanlarda şöret yapmaya başhyan Turhan Bey'dir.

Errol Flynn fazlaca sarhoş olduğu birgünde Hollywood'un meşhur gece kulüplerinden birisi olan Macanboda gazeteci Jimmie Fidler'i dövmüştür. O günden sonra böyle şeylere katiyen müsamaha göstermiyen sinema

kolonisi Errol Flynn'e «Kavgacı Adam» damgasını vurmuştur.

Turhan Bey'e gelince; o da Stephen Crane'i dövdükten sonra Errol Flynn'in sınıfına dahil olmuştur. Her nedense Hollywood'lular böyle kavgalarda, kabahat dayak yiyenlerde de olsa, dayak atana kızmıyorlar. Nitekim kabahat Stephen Crane'de olduğu halde sinema kolonisi sırf kavgada galip gelmesi yüzünden Turhan Bey'e kızmışlardır. Bu yüzden bir aralık yakışık-

lı Türk yıldızının Hollywood'taki prestiji söner gibi olmuştur.

Turhan'dan adamakıllı dayak yiyen Stephen Crane, Lana Turner'in bir zamanlar ikinci kocasıydı. Onlar sevişerek evlenmişlerdi. Bir de kız çocukları olmuştur. Sonradan geçinemeyip mahkeme kararıyla boşandılar. Lana ikinci kocasından ayrıldıktan sonra Peter Lawford ve John Hodiak isimli iki yeni yıldız namzetiyle samimi oldu. Derken ortaya Turhan Bey çıktı.

M-G-M. idarecileri «Dragon Seed - Canavar Tohumu» filminde Katherine Hepburn'un karşısında oynamak üzere Turhan'ı seçmişlerdi. Yakışıklı yıldız bu stüdyoda çalışırken Lanay'la karşılaştı. Her ikisi de birbirlerinden çok hoşlandılar. Neticede günden güne samimiyetleri ilerledi. Birbirine âşık oldular. Her yerde beraber gözükmeye, beraber eğlenmeye başladılar. Birbirlerine karşı olan alâkaları bir aralık o kadar arttı ki; Hollywood'lular onlardan «Ayrılmaz Çift» diye bahsetmeye başladılar.

Bundan takriben bir sene kadar evveldi. Tanınmış yıldızlardan Ann Rutherford samimi dostlarını evinde verdiği bir danslı partiye davet etmişti. Çağrılanlar arasında Lanay'la Turhan ve Stephen Crane'le, Faye Emerson da vardı.

Herkes kendi havasında eğlenirken içkiyi fazla kaçıran Stephen Crane eski karısının yanına giderek yüksek sesle :

«Benden ayrıldığın halde benim sana verdiğim nişan yüzüğünü niye hâlâ parmağında gezdiriyorsun?!... Onu çıkart da Turhan'ın verdiğini tak!...» diye bağırdı.

Biraz ilerde başkalarıyla konuşan Turhan bu sözleri duyunca onların yanına gel-

di. Onun içkinin tesirile böyle ileri geri konuştuğunu zannederek yatıştırmak istedi. Fakat Stephen bunu yanlış anladı. Turhan'ın kendisinden korkarak işi alttan aldığını zannetti. Sesini daha yükselterek : Lana'yı elinden aldığın yetmiyormuş gibi bir de şimdi aramıza giriyorsun!» dedi.

Turhan, serinkanlılığını muhafaza ederek : «Bu gibi şeyler burada konuşulmaz. Dışarı çıkıp meseleyi orada halledelim!» dedi. Her ikisi dışarı çıktılar. Lana da onları takip etti.

Dışarda Turhan'ın konuşmasına meydan vermeden Stephen bütün kuvvetiyle onun yüzüne bir yumruk saldı. Turhan atik davranarak suratına yumruğu yemekten kurtuldu. Stephen birinci yumruğunun boşa gittiğini görünce ikinciyi atmaya hazırlandı. Fakat eli havada kaldı. Kendisinden daha sportmen ve çevik olan Turhan, kendisine vurulmasına meydan vermeden ilk yumrukta onu yere serdi.

Biraz da Turhan'ın kendi şahsiyetinden bahsedelim. Asıl adı Turhan Salâhattin Şultavi'dir. «Bey» soyadını ona stüdyosu takmıştır. Otuz Mart 1922 de Viyana'da dünyaya gelmiştir. Babası Türk, annesi Çekoslovakyalıdır.

Yirmidört yaşında 1,83 metre boyunda ve 77 kilo ağırlığındadır. Gözleri kahverengi, saçları siyahtır. Annesi Madam Fritze ve kendi

si Türk tabiiyetindedir.

Turhan Bey'le annesi ve anneannesi 1940 senesinde Fransa'dan California'ya gelerek yerleşmişlerdir. Yakışıklı yıldız Hollywood'a gelirken Paris'te tanıdığı Ludwig Wilson isimli Amerikalı bir avukattan tavsiye mektubu almıştı. Mektup Universal stüdyoları rejisörlerinden Arthur Lublin'e yazılmıştı.

Avukat, artist olmak isteyen Turhan Bey'e Arthur Lublin'in elinden gelen yardımı yapmasını istiyordu. Rejisör herşeyden evvel Turhan'a iyi İngilizce öğrenmesi lâzım geldiğini söyledi. O da bu tavsiyeye uyarak Ben Bard Tiyatro Mektebine girdi. Orada hem sanat kabiliyetini ilerletti. Hem de lisan öğrendi. Bu sırada Errol Flynn'in başrolünü oynadığı bir filmde gözüktü.

Bu ilk filmdeki muvaffakiyeti üzerine rejisör Arthur Lublin'in delâletiyle Universal idarecileri uzun müddetli bir kontrat imzaladılar.

Turhan Bey

Resimleyen : SURURI

ADALAR KIRALI

Koko:

— İtalyan adam! diye bağırdı.

(Şafak) ın baş tayfası Koko, İtalyan'lardan hoşlanmazdı. Hem zaten Lololo adasının kumsalında duran İtalyan da, pek hoşlanılacak gibi birşey değildi. Kara gözlü, kara saçlı, kara sakallı iri yarı bir adamdı. Parça parça olmuş keten bir pantolon, yırtık bir gömlek ve geniş bir hasır şapka giymişti.

Şafağın sahibi ve kaptanı olan Ken King -ve aynı zamanda ikinci kaptan olan arkadaşları Kit Hudson, Koko'nun gösterdiği tarafa baktılar. Lololo'da bir adam görmek gariplerine gitti. Çünkü onlar, Lololo'yu insan olmıyan bir ada diye bilirlerdi.

Adalar Kırallı diye tanınan genç tüccar Ken King, Lololo'ya kasırgadan sığınmak için yanasmış ve adanın içlerine kadar sokulan kuytu bir koyda demir atmıştı. Bir gün, bir gece kasırga Pasifiği altüst etmişti. Dev gibi dalgalar, adanın kayalıklarına, kumsallarına, uçuldaya uçuldaya çarpmış, durmuştu. Evet kasırga durmuştu ama, dalgalar hâlâ yüksekti ve havada bir deniz kokusu vardı. Onun için Ken King, yelkenli gemisi Şafağı ertesi güne kadar koydan çıkarmamağa karar vermişti.

Kit Hudson:

— Ne arıyor acaba burada? dedi.

— Belki bir kazazedir.

Şafağın ikinci kaptanı omuzlarını silkerek:

— Belki de mahsus, ceza

olsun diye buraya bırakılmıştır, dedi. Hani pek te tekin bir adama benzemiyor?

Koko:

— İtalyan adam bir, İtalyan adam üç, diye mırıldandı.

Kit Hudson:

— Lololo, birden kalabalıklaşivermişe benziyor! diye bağırdı.

Palmiyelerin arasından iki tane daha pejmürde adam çıkmış ve kumsaldaki adamın yanına gelmişlerdi. Şafağa bakarak, aralarında telaşlı telaşlı konuşuyorlardı. İkisi de, birinci adam gibi esmer, siyah saçlı, siyah gözlüydüler ve İtalyan oldukları belliydi. Konuşmaları bitince, birinci adam koyun sularına atladı ve gemiye doğru yüzmeğe başladı.

Ken King, üçünün de halini beğenmemişti. Fakat adamlar kazazede denizciler, onları gemisine almamak günah olurdu. Yüzücü, geminin dibine gelmişti. Ken King'in bir işareti üzerine, Koko adamın güverteye çıkmasına yardım etti.

Adam, Ken'e doğru ilerledi ve selâm aldı.

— Sinyor Adalar Kırallı, dedi. Geminizi görür görmez hemen tanıdım sizi...

— Kimsin ve Lololo'ya nasıl geldin?

— Adım Giunseppe Giro, Sinyor. Haftalar evvel gemimiz battı, arkadaşlarla bu adada oturuyoruz. Ama bizi geminize alın diye ricaya gelmedim.

Ken, bunu duyunca ferahladı:

— Ya! dedi. Ne istiyorsunuz öyleyse?

— Başka bir ricamız var, Sinyor. Bir saat için balıkçı kayığınızı isteyeceğiz.

Ken, hayretle:

— Kayığımı mı? dedi.

— Evet, Sinyor. Adanın öbür ucunda bir başka arkadaşımız var. Bacağı incindi, yürüyemiyor. Adanın içinde onu taşımak güç. Sizin kayıkla getirmemize müsaade edersiniz değil mi? Zaten geminizi görünce Beppo'yla, Felipe'ye:

— Sinyor, Adalar Kırallı, iyi kalplidir, kayığını bize bir saatlik verir, dedim.

Adalar Kırallı:

— Tabii, dedi. Kayığı kullanabilirsiniz. İsterseniz yanınıza bir, iki tane de Kanakalı vereyim?

Giro:

— Yok, yok, zahmet etmeyin Sinyor, dedi. Kayığınız bize yeter. Bir saat sonra geri getiririz.

Döndü ve elini kumsala doğru salladı. Kumsaldaki iki İtalyan da koyun sularına atladılar ve Şafağa doğru yüzmeğe başladılar.

Ken:

— Sandalı indirin, diye emir verdi.

Kanakalı gemiciler kayığı indirirken, Kit Hudson, Ken'e yanaştı ve alçak sesle mırıldandı:

— Ayağını denk al, Ken. Ben bu Bay Giuseppe Giro'ya hiç itimat etmiyorum. Yanlarına bizim adamlardan birini ver.

— Benim de niyetim zaten o, Koko!

— Efendim!

— Sen de kayıkla gideceksin!..

Koko kayığa atlayınca, Giro ona şöyle bir baktı, ama ses çıkarmadı. Giuseppe Giro, istesin, istemesin, Ken yanlarına bir adam veriyordu. Zeki İtalyan, bunu anlamıştı.

Şafak'takiler kayığı gözlerle takip ettiler. Lololo, küçük ve düz bir adayı. Bir tarafındaki yüksek ve yalçın kayalıklar olmasa, koydan bütün ada görünebilirdi. İşte

şimdi kayık, bu kayalığa doğru gidiyordu. Yakında dönecek ve yalçın kayaların arasında gözden kaybolacaktı.

Ken:

— Demek bu İtalyan'a itimat etmiyorsun, Kit? dedi.

— Etmiyorum. Neden bilmem? Adanın öte tarafındaki yaralı arkadaş hikâyesi de uydurma gibi geliyor, bana.

— Kayığı çalmak istiyorlar desek, bizim de gemimiz var. Onları yakalamamız işten bile değil.

— Öyle ama!

Adalar Kırallı, Kit'in sözünü keserek bağırıyordu:

— Allah, Allah!

Giuseppe Giro, Şafağa yüzerek gelirken bile başından çıkarmadığı şapkasını düşürmüş ve almak için eğilmişti. Fakat şapkasının yerine, Koko'nun çıplak ayaklarının siyah bileklerini tutup kaldırmış ve göz açıp kapayıncaya kadar, baş tayfayı tepetaklak denize atmıştı.

Şafağın güvertesinden bir hayret ve hiddet mırıltısı yükseldi. Koko, balık gibi yüzerdi. Onun için korkulacak bir şey yoktu. Fakat Koko denize düşer düşmez, üç İtalyan istikametlerini değiştirmiş ve açık denize doğru gitmeğe başlamışlardı. Deli gibi kürek çekiyorlardı. Nereye gidiyorlardı? Yiyecek veya su olmadan, küçücük bir kayıkla engine açılmaktaki maksatları ne olabilirdi? Kaçmak isteseler bile, Şafağın arkalarından geleceğini bilmiyorlar mıydı?

Maksatları ne olursa olsun, Adalar Kırallı aldattı. Ve Adalar Kırallı buna tahammül edemedi.

— Lompo, tüfeğimi getir, diye emretti.

Lompo, koşu koşu gidip tüfeği aldı, getirdi. Ken King, nişan aldı ve :

— Geri dönün, yoksa ateş ederim, diye bağırdı.

Engine doğru esen rüzgâr, sesini kayıktakilere kadar ilettiler. Fakat üç İtalyan, sadece daha hızlı kürek çekmekle cevap verdiler. Ken, ateş etti ve Giro'nun şapkası uçup gitti. İtalyan bir irkildi, fa-

kat kürekleri bırakmadı. Kayık gitgide uzaklaşıyordu.

Kızmış olmakla beraber Ken King, kendini kaybetmemişti. En iyi çarenin, üç İtalyan'ı Şafakla takip edip yakalamak olacağını, ateş etmenin bir işe yaramadığını anlamıştı.

Koko güverteye çıkınca demir aldılar ve kuytu koyun durgun sularından sıyrılıp, Pasifiğin dalgaları arasına daldılar.

Koyun dışında deniz, hâlâ kasırganın tesirile kabarıktı. Açık bir kayıkla engine açılan üç İtalyan'ın maksatlarını anlamak imkânsız gibi birşeydi. Şafak'takiler merak içinde kalmışlardı. Okadar ki, öfkelerini bile unutmuş gibiydiler. Fakat adadan biraz açılınca, herşeyi anladılar.

Ken:

— Sahipsiz bir gemi! diye bağırdı.

Evet, enginde sahipsiz bir gemi yüzüyordu. Direkleri kopmuştu ve sandalı da yoktu. Herhalde içindekiler, gemi batıyor diye korkularından kayığa binip kaçmışlardı.

O zamana kadar Şafak'takiler bu gemiyi görmemişlerdi. Çünkü gemi yalçın kaya-

Spor ve Gençlik

lıkların ardındaki ufukta kalıyordu. Fakat adadaki üç İtalyan, yüksek bir yere çıktıkları zaman bunu görmüşler ve Şafak demir attığı zaman da fırsat bu fırsattır diyerek, hileyle Ken'in kayığını almışlardı. Tevekkeli değil, Koko'yu denize fırlatmış ve Ken'in tehditlerine kulak asmayarak deli gibi küreklerle asılmışlardı. Çünkü sahipsiz bir gemiyi bulanlar, ilk önlerine çıkan limanda gemiyi teslim ettiler mi, kurtarma parası denilen bir mükâfat alırlar. Bu mükâfat, bir servet sayılabilecek kadar çoktur.

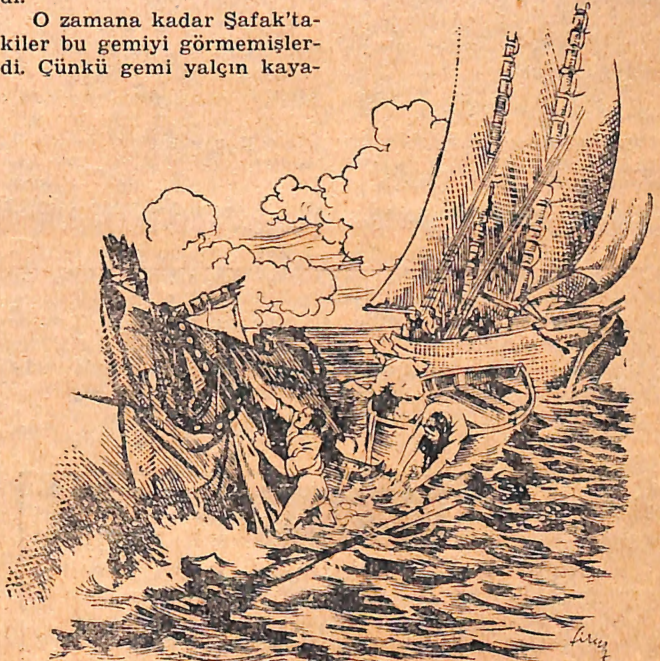
Kit Hudson:

— Bizi aldattılar Ken, dedi.

Ken King:

— Aldattılar ama, daha mağlup edemediler, diye bağırdı.

Şafağın beyaz yelkenleri şişmiş, Pasifiğin dalgaları arasında yüzen sahipsiz gemi-

ye doğru ilerliyordu. Kayığa yaklaşmışlardı. Üç İtalyan, deli gibi kürek çekiyorlardı. Ter içindeydiler.

Biraz sonra Koko:

— Efendi, dedi. Ben biliyor bu gemiyi...

King, bir kere gördüğü gemiyi bir daha unutmazdı ama, ufuktaki gemi tanınmayacak bir hale gelmişti.

— Biliyor musun? dedi.

— Ben öyle zannediyor, bu gemi Grampus.

Kit Hudson:

— Gim Furley'in gemisi! diye bağırdı.

Ufuktaki gemiye dikkatle bakınca, bunun doğru olduğunu anladılar.

Ken:

— Zavallı Gim, dedi.

Bu sözler, Gim'i sevdiğinden değildi. Gim Furley, inci kaçaklığı, esir ticareti yapan ve ne kanun ve ne de Allah tanıyan serserinin biriydi. Fakat ne de olsa, gemisinin bu hale gelmesi, hazin birşeydi.

Ken:

— Garip! dedi. Ben Gim'i bilirim. Onlara fena muamele ederdi, bilirim. Geminin direkleri kırılınca aralarında bir panik çıkmıştır. Zaten gemide olsa güverteye çıkar, imdat isterdi.

— Herhalde bunlar kazazede değiller. Çalıştıkları gemide mesele çıkarmışlardır. Kaptan da onları bu adaya çıkarma mecbur olmuştur. Neyse yaklaşıyoruz.

— Ama!..

Şüphyle durakladılar. Kayık, Grampus'a iyice yaklaşmıştı. Aralarında biraz daha mesafe olmuş olsaydı, Şafak, muhakkak kayığı geçecek ve sahipsiz gemiye daha önce varacaktı. Fakat Şafak, kayığa yetiştiği zaman, ka-

yığın burnu Grampus'a çarpmıştı bile! Üç İtalyan, derhal atılıp, sahipsiz gemiye çıktılar.

Ken King:

— Kazandınız! diye bağırdı.

Giuseppe Giro, iki arkadaşını güverteye nöbetçi bırakıp ve geminin içersini arama gitti. İkide bir güverteye çıkıyor ve gittiği yerde kimseyi bulamadığını söylüyordu.

En nihayet sıra ambara geldi. Giro, merdivenlerden indi ve etrafına bakınır bakınmaz, gözleri evlerinden uğradı. Zira ambarda bir adam vardı. Uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi gözlerini uğuşturuyordu. Bu, Grampus'un sahibi Gim Furley'di. Kasırgada gemisinin direkleri kopunca, yerli tayfalar, büyük bir korkuya düşmüşler ve kayığa binip kaçmışlardı. Fakat kendilerine fena muamele eden kaptanlarından öç almağı da unutmamışlar, gemiyle beraber batışın diye ayyon yutturmışlardı. Giro, Gim Furley'i görünce mükâfatın elden gittiğini anladı. Tek çare bu herifi bağlayıp denize atmak. Giro'nun gözlerinde beliren çirkin parıltı, Furley'in gözünden kaçmadı. Eski deniz kurdu, bir an içinde karşısındakinin maksadını anladı ve saldırdı. Gerçi afyondan başı hâlâ sersemdi ama, Giro da okadar zaman fasılasız kürek çekmekten bitkin düştü. Kendini Furley'in yumruklarından bir an için kurtarmaya muvaffak olur olmaz, merdivene doğru sendeledi ve nefes nefese çıktı. Üç arkadaş, bir, iki dakika telâşlı telâşlı konuşular, sonra hep beraber aşağıya indiler.

Kayıklarını çekmekle meşgul olan Şafak'takilerin gözünden, İtalyan'ların hiç bir hareketi kaçmamıştı. Üçünün birden telâşla aşağı inip, uzun zaman ambarda kalışları, içlerinde bir şüphe uyandırdı.

Kit Hudson:

— Bana kalırsa şu sahipsiz geminin içinde birşeyler dönüyor, Ken, dedi.

— Evet, Kit. Benim de içime kurt düştü. Ne yapalım?

— Sessizce gemiye girip bir bakalım. Heriflerin silâhı yok. Biz silâh alırsak, korkumuz kalmaz.

Ambarda müthiş bir boğuşma vardı. Şimdi tamamen kendine gelmiş olan Gim Furley, üç İtalyan'ı oyahıyordu. Ama, ne de olsa, eninde sonunda mağlûp olacaktı.

Nihayet üç İtalyan, Gim'i kıskıvrak yakaladılar. Giro:

— Bir ip getir Felipe! diye emretti.

— Okadar acele etme, Sinyor Giro, herşeyin bir eşref saati vardır.

Üç İtalyan, hayret ve korkuyla döndüler. Merdivenlerin dibinde, Adalar Kıralları Ken King ve arkadaşları duruyordu. Giuseppe, Beppo ve Felipe, kendilerine çevrilen tabanca namlularını görünce, ellerini kaldırdılar. Gim Furley, Ken'in boynuna sarıldı ve sevincinden ağlamağa başladı. Kit Hudson, düşünüyor: Büyük bir felâket geçiren fena adamların, kurtulduktan sonra iyi yola sapmaları çok görülmüştü. Acaba Gim Furley de böyle mi olacaktı? Bunu ancak zaman gösterecekti. Maamafih şimdi muhakkak olan birşey varsa, o da şuydu: Ken King ve arkadaşları, yeni bir dost kazanmışlardı.

Beri taraftan kayıkta kendine oynanan oyunu unutanmayan Koko, Giro'nun önüne geçmişti:

— Sen alçak adam, diyor. Sen göreceksin. Bana ait el...

Koko, kocaman, esmer yumruğunu İtalyan'ın yüzüne doğru uzattı ve:

— Çıkarak sana ait göz! diye sözünü tamamladı.

Ve Koko, sözünde durdu.

Sahibi ve Umum
Neşriyat Müdürü
TAHSİN DEMİRAY

1001 ROMAN

Yazı ve Teknik
İşleri Sekreteri
SEDAT AKPINAR

Her hafta Pazartesi günleri çıkarılır gençlik gazetesi
ABONESİ :

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş. Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.
Adres : Ankara caddesi, No. 36 İSTANBUL. Telefon : 23714

Basıldığı yer: Türkiye Basımevi.

DOKTOR VRANGEL

ÇEVİREN: M. CAHİT GÜNDOĞDU

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
S E R İ S İ N D E N : 1

